

Plaviņu
vidusskolas
literārais žurnāls

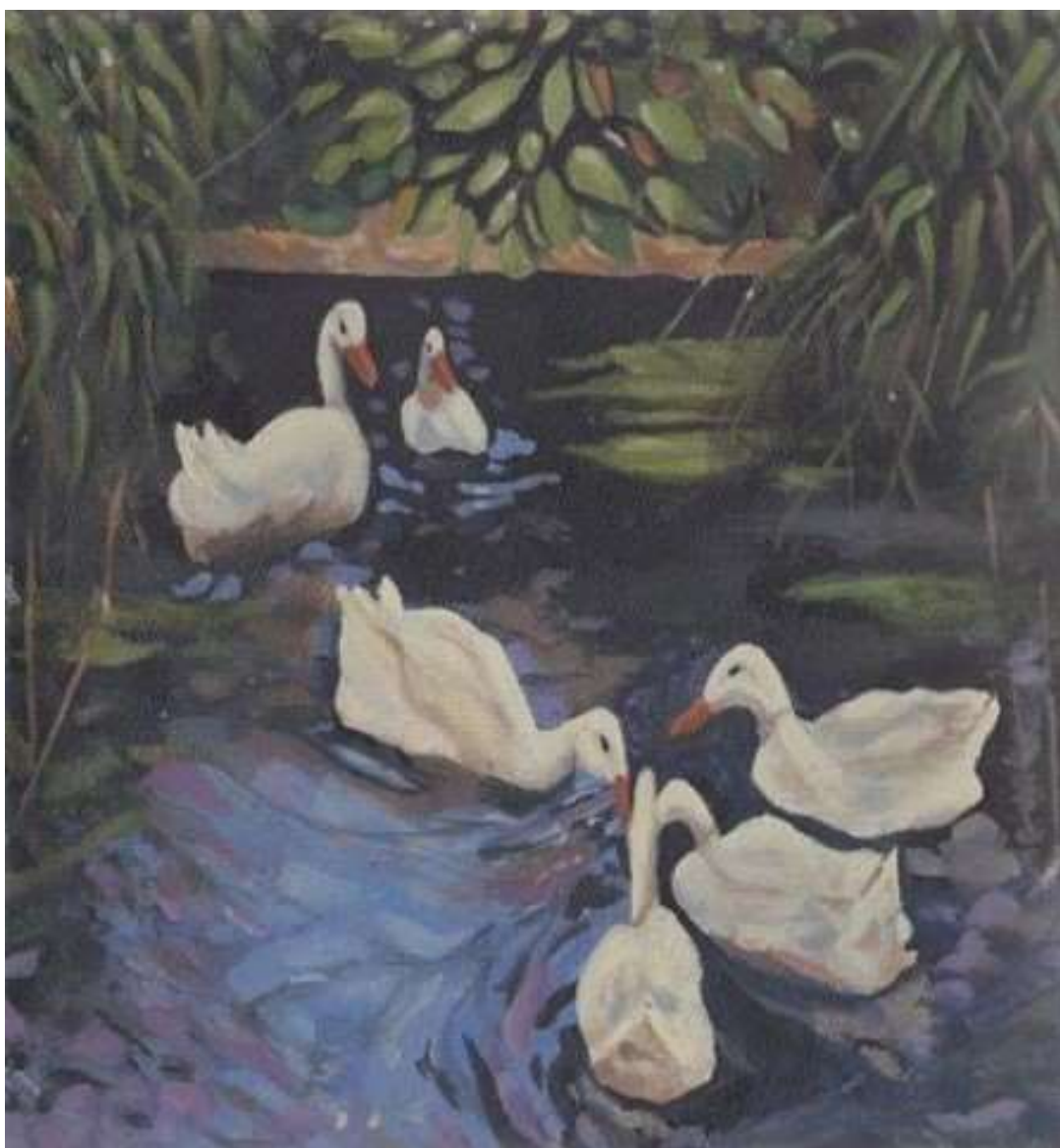
“SOLIS”

2023

*Ir klāt skolas jubileja un ir izveidots kārtējais skolēnu literārais žurnāls "Solis". Šogad-
elektroniskā versijā. Tajā lasāmi 25 skolēnu radošie darbi. Lasītāju vērtējumam nodoti dažādu
literāro žanru piemēri – dzejoļi, miniatūra, eseju cikls, vēstule, apraksts, literārās pasakas,
publiskās runas pieraksti, ieskats dienasgrāmatā, vēlējumi un pat romāna fragments.*

PALDIES latviešu valodas un literatūras skolotājām ***Laurai Avotiņai, Sandrai
Silirovai, Indrai Ozoliņai*** par skolēnu iedrošināšanu un literāro pārlišu spodrināšanu.

*Pļaviņu vidusskolas
Valodu jomas metodiskās komisijas vadītāja
Silga Stučka*

Hermīne Folkmane

Mani sauc Hermīne. Man ir deviņi gadi un es esmu trešās klases skolniece.

Es mācos mūzikas skolā, kur apgūstu klavierspēli. Es dziedu sākumskolas ansambli un folkloras kopā, kur arī mācos spēlēt kokli. Savas runas prasmes pilnveidoju skatuves runas pulciņā, jo man ļoti patīk uzstāties uz skatuves.

Mani mīļākie mācību priekšmeti ir latviešu valoda, matemātika un angļu valoda.

Es brīvajā laikā lasu grāmatas. Nākotnē vēlētos būt ārste.

KAS PĻAVIŅU VIDUSSKOLA IR MAN?

Šo vārdu – Pļaviņu vidusskola – es izrunāju ar īpašu lepnumu, lai gan, gadiem mijoties, skolai ir bijuši vairāki nosaukumi. Man, mācoties šajā skolā, tie ir bijuši divi – Pļaviņu novada ģimnāzija un Pļaviņu vidusskola. Skolai manā dzīvē ir īpaša vieta.

Zinot, ka skolai paliek 105 gadi, mani ļoti ieinteresēja skolas vēsture, es palēnām to cenšos izzināt. Ar katru gadu arvien vairāk mūsu skola piedāvā dažādus pulciņus. Kad es mācījos 1. klasē, es vēl nebiju pieteikusies nevienā pulciņā, bet tad otrajā klasē jau uzsāku dziedāt sākumskolas ansambli, ko vada mana klases audzinātāja Kristiāna Balode. Man patīk dziedāt, un es to turpinu darīt arī nākamajā mācību gadā. Trešo klasi sākot, es jau izvēlējos darboties gan skatuves runas pulciņā, gan folkloras kopā, kā arī apgūstu kokles spēli skolotājas Kristīnes Rulles vadībā. Kad bērni var attīstīt savus talantus dažādos pulciņos, tas palīdz arī mācībās un dod iespēju piedalīties dažādos konkursos. Kopā ar skolēniem attīstās arī skola, kļūst arvien interesantāk te mācīties.

Katram ir kāds dzīves sākumpunkts, man tā ir Pļaviņu vidusskola, tāpēc es to neaizmirsīšu nekad.

SKOLAI

Tur Pļaviņās pie Daugavas malas,
mīļā skola mīt.

Kā gudrības krātuve ,

kā atbalsts mums –

Skola īpaša katram

no mums.

Pļaviņu bērni priecājas,

Daugavas viļņi sačukstas:

“Skolai – simtu pieci!

Skolai – simtu pieci!”

Agrita Andersone

Es mācos Pļaviņu vidusskolas 5.b klasē. Brīvo laiku es pavadu ārā pastaigājoties.

Manuprāt, trīs labākās lietas manā dzīvē ir mana ģimene, draugi un mani kaķi.

Skolā mani mīļākie mācību priekšmeti ir datorika un latviešu valoda.

Literārā pasaka

KAĶĒNA TOMA PIEDZĪVOJUMI

Reiz dzīvoja kāds mazs, ruds kaķēns. Viņš dzīvoja siltā mājā ar mīlošiem saimniekiem. Taču viņam patika klaiņot apkārt pa pilsētu.

Kādu dienu viņš aizceļoja pārāk tālu un apmaldījās. Sāka palikt vēsi, un ārā bija tumšs. Cenšoties atrast mājas, viņš sastapa peļi. Kad mazā draiskule ieraudzīja kaķi, viņa gribēja skriet, bet no bailēm bija samulsusi. Kaķēns piegāja tuvāk un teica: “Sveika! Es esmu kaķēns Toms.”

Pelīte atbildēja: “Sveiks! Ko tu te dari? Vai man tev ar kaut ko palīdzēt?”

Toms teica pretī: “Jā! Es esmu apmaldījies.”

Pelīte teica: “Tev ir paveicies! Es šo pilsētu labi pārzinu. Kur tu dzīvo?”

Rudais viņai atbildēja: “Vissiltākajā, lielākajā mājā pilsētā.”

Pelīte teica: “Es zinu kur! Nāc ar mani!”

Tā kaķēns viņai sekoja, un tiešām pele atveda viņu mājās. Kaķēns pateicās pelei un braši iesoļoja iekšā.

Tikmēr saimnieki bija izmisuši. Kur gan palicis viņu mīlulis? Kad viņi ieraudzīja Tomu, sāka raudāt. No prieka, protams.

Tā kaķēns bija mājās siltumā un ar mīlošiem saimniekiem. Pie sevis viņš jau domāja par nākošo piedzīvojumu.

Evita Pujāte

Mani sauc Evita Pujāte, man ir 12 gadi un es mācos Pļaviņu vidusskolā. Apmeklēju arī mākslas skolu.

Mans mīlākais gadalaiks ir pavasaris, dzīvnieks - kaķis un mīlākā krāsa - violeta. Man patīk ceļot, klausīties mūziku un zīmēt.

Literārā pasaka

LEPNAIS PĀVS

Reiz senos laikos dzīvoja pāvi. Tie bija pelēcīgi un no krāsainajām spalvām nebija ne miņas.

Kādu dienu viens pāvs noskatīja sev dāmu.

Viņa bija skaista un gracioza, taču par nelaimi viņu nevēlējās. Pāvs nu centās viņu ieinteresēt, kā vien prata. Viņš tai dziedāja skaistākās dziesmas, kādas vien bija sacerējis. Katru dienu nesa viņai jaunākos un smaržīgākos ziedus, taču pāvu dāmas sirds neatmaiga. Pāvs, nu bez idejām palicis, nolēma iet pie Mātes Dabas. Šis viņai lūdza padomu, kā piesaistīt viņas uzmanību. Māte Daba piekrita palīdzēt un iedeva viņam krāšņas spalvas. Pāvs nu bija priecīgs bez gala. Sirsnīgi pateicās Mātei Dabai un devās mājup. Ejot viņš saprata, ka ir daudz skaistāks par citiem, un visiem sastaptajiem sāka lielīties. Arī mājās tas vai plīsa no lepnuma. Pāvu dāma nosprieda, ka lielībnieku nevēlas, par spīti tā krāšņajām spalvām.

Pāvs tā arī nedabūja dāmu, bet kopš tā laika mēdz teikt, ka kāds ir lielīgs kā pāvs.

Edijs Īvāns

Es esmu Edijs. Man ļoti patīk futbols un citi sporta veidi. Savā brīvajā laikā labprāt eju ārā un braukāju ar skūteri. Tas laikam ir likumsakarīgi, ka skolā mans mīļākais mācību priekšmets ir sports. Vēl man ļoti patīk kaķi, jo viņi ir mīļīgi.

Apraksts

MANS KAĶIS SPAIDERS

Es pastāstīšu par savu kaķi Spaideru.

Spaiders dzīvo manā istabā, bet viņam ir stūrītis, kur viņš ēd un dzer. Spaideram ir apmēram 8 gadi, un es to uztveru, ka viņš ir vecs kaķis.

Spaiders ir smilšaini brūns ar baltām ķepām. Viņam ir brūnas acis, mazas ausis un asi ilknī. Viņš ir enerģisks, jo viņš vienmēr grib ar mani spēlēties. Spaiders arī ir jautrs un izturīgs. Kaķis ir pārdzīvojis lielas sāpes, jo viņš reiz iesprūda veļasmašīnā, un es redzēju viņa acīs sāpes un bailes, šķita, ka viņš pat raudāja. Tāpēc Spaideram ir bail no straujām kustībām un skaļiem trokšņiem. Viņam ir bailes no nepazīstamiem cilvēkiem.

Man viņš ir mīļš kaķis. Es nekad neaizmirsīšu par Spaideru, man viņš paliks sirsniņā vienmēr.

Līva Avotiņa

Es esmu aktīva, jautra, atbildīga, labsirdīga un man interesē viss, kas saistīts ar ekoloģiju.

Mans mīlākais priekšmets skolā ir sports, jo tad var pavadīt aktīvi laiku kopā ar draugiem.

Man patīk dzīvnieki un daba, jo labprātāk esmu ārā nekā sēžu četrās sienās.

Es spēlēju vijoli, un man tas labi padodas, tā vismaz apgalvo mana vijoles skolotāja.

Man patīk zīmēt un dziedāt. Mani klasesbiedri jau ir pieraduši, ka visur mani redz ar papīra lapiņu un zīmuli rokā.

Literārā pasaka

PUTEKLĪTIS UN VIŅA DRAUGU PIEDZĪVOJUMS

Reiz dzīvoja puteklītis Muteklītis. Muteklītim ļoti patika skaitīt, tāpēc viņš dzīvoja pulkstenī. Kādu dienu Muteklītim bija jādodas pie savas draudzenes Kuteklītes. Kuteklīte dzīvoja ļoti tālu no Muteklīša, tāpēc viņam vajadzēja tur palikt visu mēnesi. Kuteklīte dzīvoja lampā, kas atradās pie telpas ārdurvīm.

Viņš sakrāva savus koferus ar nepieciešamo un devās ceļā. Viņš gāja pāri galdam un pāri mīkstajam krēslam. Muteklītis gāja un gāja, un satika četrcaurumaino Pogu. Poga arī devās uz lampu, bet ne pie Kuteklītes. Poga turp devās, lai varētu saskaitīt visus savus caurumus liela spoguļa priekšā. Muteklītis ar Pogu gāja tālāk. Tikuši līdz paklājam, viņi satika Grauzdiņu, kas bēdīgi gaidīja kādu draugu, kas viņu bija pametis jau iepriekšējā dienā un ceļu atpakaļ vēl nebija atradis. Poga un Muteklītis piedāvāja Grauzdiņam nākt līdz un aizmirst par blēdīgo draugu. Visi trīs gāja tālāk. Tā nu visi gājuši, kamēr tikuši līdz liftam zem lampas. Lampas oranžais vēders bija viegli saskatāms no lejas, jo gaismas stari to izgaismoja no iekšpuses. Kuteklīte bija apmetusies lampas labajā pusē, kur varēja cauru dienu vērot gājējus, saklausīt jaunākās ziņas un dzirdēt brīnišķīgo ielu skaņu mūziku. Muteklītis atvadījās no draugiem un devās pie Kuteklītes, bet Poga un Grauzdiņš palika sēdēt uz soliņa un runāt par nākotni. Viņiem vairs nebija, kur steigties.

Kuteklīte bija ļoti priecīga, satiekot Muteklīti, jo nebija to redzējusi veselu mēnesi. Muteklītis arī priecājās par seno paziņu. Viņi stāstīja viens otram dažādus atgadījumus, iepazīstināja par jaunajiem draugiem un to, kā viņi satikās.

Tā Muteklītis un viņa draugi nodzīvoja Kuteklītes mājās visu mēnesi, un pēc tam kopā ar draugiem devās mājup.

Kirils Kostins

Es esmu 5.b klases skolnieks. Mani ir 11 gadi.

Es mācos arī Pļaviņu Mūzikas skolā, kur apgūstu klavierspēli, bet vislabāk man padodas spēlēt akordeonu. Es dziedu Pļaviņu vidusskolas korī.

Literārā pasaka

PASAKA PAR ZAĻGALVĪTI

Reiz dzīvoja kāda meitenīte vārdā Zaļgalvīte, kuru aicināja uz lielo, svinīgo balli. Ballīte notika lielajā, noslēpumainajā mežā. Tā vismaz bija rakstīts ielūgumā, kuru saņēma gan Zaļgalvīte, gan viņas draugi.

Mežs tiešām bija noslēpumains un interesants. Kad viņa gāja iekšā mežā, neviena tur nebija. Tikai uz taciņas Zaļgalvītei priekšā stāvēja groziņš ar smaržīgiem pīrādziņiem! Pārsteigta viņa skatījās uz groziņu, ko nolēma paņemt sev līdzi. Ejot tālāk, uz zemes Zaļgalvīte ieraudzīja milzīgas pēdas. Tās bija pūķa pēdas. Tā viņa aizgāja tur, kur dzīvo pūķis. Pie pūķa meitene atrada savus draugus.

Lai izglābtu savus draugus, vajadzēja izdomāt plānu! Viņa atcerējās, ka ir pīrādziņi, un meitenei radās ideja. Grozu ar pīrādziņiem viņa uzlika uz akmens, bet vienu pīrādziņu paņēma līdzi. Kad viņa ieraudzīja pūķi, kas bija dusmīgs un gribēja viņu apēst, viņa iemeta pūķim pīrādziņu mutē. Liekas, ka viņam patika! Zaļgalvīte parādīja ar roku uz akmeni, kur stāvēja groziņš ar pīrādziņiem. Tie smaržoja un vilināja pūķi. Bet neviens nezināja, ka pie akmens ir dziļa, dziļa bedre. Par to zināja tikai Zaļgalvīte. Pūķis skrēja pakaļ pīrādziņiem un ievēlās bedrē.

Tā Zaļgalvīte atbrīvoja savus draugus un kopā devās uz ballīti, kurā piedzīvoja citas nemazāk neparastas un noslēpumainas lietas. Starp citu, es arī tajā ballītē biju un redzēju visādus brīnumus, bet tie, lai paliek citai reizei.

Kristers Mežaleons

Esmu 5. klases skolnieks.

Dzīvē man svarīgi ir draugi un futbols. Man ļoti patīk sportot, dzīvoties ar draugiem un, protams, laiku pavadīt ar ģimeni. Mani labākie draugi ir ne tikai klases biedri, bet arī futbola komandas biedri: Hugo, Haralds, Edijs, Ričards. Es esmu lepns par savām sportiskajām spējām.

Literārā pasaka

LIDOJOŠAIS ZAĶIS

Reiz senos laikos dzīvoja zaķis.

Tad kādu dienu zaķis gāja garām ķīmijas klasei, un viņam uzlija virsū kaut kāds ķīmijas eksperiments. Dažas dienas vēlāk zaķis jutās savādi, un izrādās, ka viņš bija dabūjis superspējas. Viņš nezināja, kādas spējas tās ir. Viņš mēģināja lēkt augstu, skriet caur sienām, kāpelēt pa sienām, bet tāpat nevarēja atrast, kas viņam par spējām. Pēdējā lieta, kas zaķim palika neizmēģināt, ir spēja lidot. Zaķis nolēma uzrāpties augstu kokā un lēkt lejā. Visu izdarījis, kā nākas, drosminieks lēca ar. Kā par brīnumu, viņam izdevās! Viņš uzzināja, ka var lidot. Tad viņš gāja pie draugiem un rādīja savas spējas. Dažas dienas vēlāk viņš ļoti labi samācījās lidot un saprata, ka turpmāk būs supervaronis.

Un tā viņš glāba pasauli no dažādiem ļaundariem, katastrofām un pārdabiskām būtnēm un kļuva par populārāko supervaroni zaķi.

Elīza Kurcalte

Esmu Pļaviņu vidusskolas 7.b klases skolniece. Man ļoti patīk radoši izpausties, tāpēc ļaušu ielūkoties manu vaļasprieku pasaulē. Tie ir: scenāriju, stāstu, romānu rakstīšana un dzimtas vēstures izpēte. Scenārijus esmu rakstījusi klases priekšnesumu vajadzībām. Savukārt ar domrakstiem un dzeju esmu ar panākumiem piedalījusies valsts mēroga konkursos:

- Fonda Sibīrijas bērni organizētajā sacerējumu konkursā “Sibīrijas bērni 1941/1949”;
- Konkursā “Raiņa dzejas rotaļas”;
- Latviešu valodas aģentūras rīkotajā - “Valoda dzīvo, ja Tu tajā runā” un citās ar rakstīšanu saistītās aktivitātēs.

Mana patika pret rakstīšanu, visticamāk, ir attīstījusies no manas mīlestības uz grāmatu lasīšanu. Atceros, ka tad, kad lasīju Agatas Kristi kriminālromānus, domāju, ka es kādreiz arī tā rakstīšu. Rakstīšana man ne tikai lieti noder mācībās, bet ir arī mans veids, kā radoši izpausties. Jo vairāk es rakstu, jo vairāk uzlabojas mana rakstīšanas kvalitāte un rodas izpratne, kā man rakstīt vēl labāk.

Fotogrāfijā, kurā esmu redzama Valsts prezidenta pilī, saņemot Elitas Veidmanes simpātiju balvu 2022. gada 14. jūnijā, fonda Sibīrijas bērni organizētā konkursa ietvaros.

VIENS

Tu sēdi viens, viens pats,
tev apkārt pulka ļaužu.
Neviens tev nepienāk un nepajautā:
“Kā klājās? Kam sēdi viens?”
Šķiet, neredzams tu topi,
pavisam neievērots – viens.
Viņi neievēro tevi, bet tu viņus gan.
Rau, nāk tantes sarkan-krellēm,
mazas meitenes ar lellēm.
Rau, vīri sniegbalti mirdzošos uzvalkos
Un skolnieces ar bantēm matos.
Tu sēdi, domā, un tavas acis saulītē žēibst,
Lēnām tās tev aizmiglojas, šķiet, ka galva
drusku reibst.
Nāk atziņa pār tevi –
dzīve nav vis rožu dārzs,
Neba salda kā kameņmedus,
neba dziesna, vakars vēls.
Tu dodies pretim mijkrēslim, kas reizēm
zaigs, bet brīžiem baigs.

Tik viņš var tevī ieklausīties,
tik viņš drikst dzirdēt visu šo,
Tu viņa kājas as' rām slauki
un klusi pasakies par to.

GRĀMATRĪCE

Kas tur dreb un kas tur dārd?
Vai tā būtu zemestrīce?
Nē, jel! Lūdzu, nebaidies –
bibliotēkā grāmatrīce.
Jaunas, spožas, nelasītas – atvestas
ir grāmatas.
Lasītājs nu sarosās – nespēj sēdēt
mierā tas.
Nāc un izvēlies, ko vēlies!
Paņem to, ko kāro tava sirds!
Lasītājs no rīta cēlies,
Mūžam nemirs interesē tāda sirds!

VALODA DZĪVO, JA TU TAJĀ RUNĀ

“Latviešu valoda! Kāpēc gan tā ir tik svarīga? “ jūs jautāsiet. Kālab ir tik nozīmīgi to uzturēt tīru, bez “piemaisījumiem” ? Vai tad nav vienalga, ka ikdienā tiek lietoti barbarismi un žargonvārdi? Pamatā taču tiek runāts latviski. Es jums uz to atbildēšu: “Nē, nav vienalga! Mums ir sava valoda, tāpēc mums tā ir jāsargā !”

Man, kā savas dzimtenes patriotei ir būtiski, lai mūsu skaistā, ausij tik tīkamā valoda neizzustu.

Jūs taču negribat, lai valoda kļūst tiktāl izkropļota, ka ir praktiski nelietojama. Vai vēl ļaunāk, lai tā izzūd pavisam, lai mums ir kā austriešiem un šveiciešiem, kuriem savas valodas nav. Mūsdienās šāda valodas kropļošana kļūst arvien izplatītāka – īpaši pusaudžu vidū. Tas nav nekāds mīts, pati ar to saskaros ikdienā – savā mācību iestādē. Klases biedri gan runājot lieto barbarismus, gan klasei sazinoties telefoniski, regulāri pieļauj pareizrakstības kļūdas.

Piemēram, teikumu beigās nav pieturzīmju, teikumi netiek iesākti ar lielo burtu. Tomēr mani visvairāk kaitina kāda kļūda, kuras dēļ vajadzētu izdot likumu, ka “viņš, viņa un tas, tā” ir viens un tas pats!

Pēc visa manis apgalvotā, jūs varētu padomāt, kas gan viņai lēcies? Valoda taču neizmirs tikai tāpēc, ka pāris skolnieki lieto žargonvārdus. Galu galā tos lieto arī pieaugušie! Jā, diemžēl arī pieaugušie piesārņo valodu un tas ir vēl briesmīgāk, jo viņi ir vairāk izglītoti un zinošāki par mums – pusaudžiem. Tomēr ar visu savu izglītību, zināšanām un pieredzi viņi arī piesārņo valodu, kaut gan pieaugušajiem vajadzētu zināt, ka ne pie kā laba tas nenovedīs. Viņiem vajadzētu būt bērniem par paraugu, bet mūsdienās tāds ir tikai retais.

Esejists Emersons ir teicis: “ Valoda ir pilsēta, kuras uzcelšanā ikviens cilvēks iemūrējis savu akmeni.” Nesagrausim senču mūrētos pamatus un turpmāk celsim tā, lai šī pilsēta – mūsu valoda – nesagrūst! Savukārt, dzejniekam Jurim Alunānam ir kāda brīnišķīga atziņa, kurai es pilnībā piekritu:

“Turiet jūs, latvieši, savu valodu godā un jums labi klāsies virs zemes. Jo, kas sevi pašu negodā, to arī citi negodā”. Pēc manām domām, mūsu valoda - tie esam mēs paši, un kā mēs izturamies pret savu valodu, tā citi izturas pret mums.

Jura Alunāna atziņu lieliski papildina rakstnieka Voltēra teiktais: “Kam nav ko teikt, vienmēr izskatās slikti.” Tas tikai pierāda, cik nozīmīgi ir prast izteikties gramatiski pareizi.

Valodas bagātināšanai, no pieredzes varu ieteikt grāmatu lasīšanu. Lasīšanas ietekmē palielinās vārdu krājums un ir iespējams interesantāk izteikties.

Iespējams, tagad apjautuši problēmas nozīmīgumu, jūs jautāsiet: “Kā to vērst par labu? Kā glābt valodu?” Ir pāris veidi, kā to izdarīt. Es, piemēram, kad runājot nejauši izsprūk kāds žargonvārds, tūlīt to izlaboju. Ja ir grūti atbrīvoties no šī ieraduma, var iekārtot krājkasīti un katru reizi, kad tiek pateikts žargonvārds vai lamuvārds, iemest tajā noteiktu naudas summu.

Tā, vai citādi šis netikums būtu jāizskauž, jo ar savu valodu ir jālepojas, to nedrīkst pamest novārtā. Tas ir tāpat, kā pamest novārtā cilvēku, kādu atstumjot jūs būtībā parādāt, ka šis kāds jums nav vajadzīgs.

Kā redzat, šī problēma ir ļoti nopietna, bet, ja mēs visi strādāsim kopā, varbūt kādudien mums izdosies to izskaust. Es jūs lūdzu runāsim latviski! Nevis vienkārši latviski, bet gan pareizi latviski. Mums ir ļoti skaista valoda, tāpēc godāsim to! Runāsim tā, lai Latvija var izcelties un stāvēt lepni paceltu galvu līdzās citām tautām! Runāsim tā, lai citiem un arī mums pašiem būtu skaidrs:

Latviešu valodai būs būt !

FRAGMENTS NO STĀSTA KONKURSAM “SIBĪRIJAS BĒRNI”

Runā, ka laiks dziedē visas brūces. Var jau būt, ka vairumā gadījumu tā arī ir, bet Sibīrijā gūtās brūces nekad pilnīgi nesadzīst. Šis stāsts nebūs par fiziskām brūcēm. Nē, tas būs par brūcēm ko deportācija iecirta dziļi izsūtīto sirdīs. Tās pat tagad ir viegli uzplēst un daudzi izsūtītie nevēlās stāstīt par piedzīvoto, jo to atcerēties ir kā piedzīvot to atkal un atkal... 1949. gads manas ģimenes vēsturē ir krāsots melnos toņos. 1949. gada 25. martā manus vecvecākus (no tēva puses) ar ģimenēm izsūtīja uz Amūras apgabalu. 1949. gada 25. martā Madonas apriņķa Kusas pagasta “Lodē” ārā vēl ir tīrā ziema. Piepeši nakts salto klusumu pārtrauc zaldātu ielaušanās mājā. Seko pavēle kravāties. Tad brauciens zirga ratos uz pagastmāju, kur tiek sapulcināti visi izsūtītie. Pēc tam ratos uz Madonas dzelzceļa staciju. Visus sadzen lopus vagonos. Vizmas vecākais brālis Jānis, kuru zaldāti ir aizturējuši Madonā, atrodas citā vagonā. Vagonā kur nonāk Eglīšu ģimene ir tumšs un drēgns. Pie sienām – dažas koka lāviņas uz kā gulēt. Pie durvīm – spainis vajadzību nokārtošanai. Viens spainis uz visiem 30 cilvēkiem. Vagonus piestiprina pie lokomotīves, iedarbina dzinēju un tā sākās 18 dienas garais ceļš uz Tālajiem Austrumiem. 8000 kilometri cauri visai Padomju Savienībai. Tas pats arī Valmieras apriņķa Vecates pagasta “Tūtmēļos”. Ielaušanās mājā. Pavēle kravāties. Valmieras stacija. Lopus vagonos. [..]

Eglīši nonāk Komūnas sādžā un strādā turienes kolhozā. Sādžā ir Japāņu kara laikā celtās, pamestās mājas. Ģimenei ierāda istabu bijušajā skolā. Kolhoziem apvienojoties ģimene pārvācās uz Belavežu. Pārvācoties valsts iedod viņiem aizdevumu, par ko tiek nopirkta mājiņa un govys. Reizi mēnesī piebrauc komandants un liek parakstīties, par to, ka viņi nav aizbēguši. Šajā kolhozā sievietes slauc govys un baro teļus, bet vīrieši pa ziemu iet meža darbos, vasarā – lauka darbos. Savos pusaudzes gados Vizma vasarā pļauj sienu un gana teļus. Siena pļaujā jātur līdz kopā ar vīriem. Jāpaspēj izvārtīt vīriem putru un atkal steigties uz pļavu. Pļaujamo zāli sauc par pireju, tā aug upes malās un ir ļoti asa, un raupja. Siens ir jāmet kaudzēs, un to viņai iemāca kāds latviešu vīrietis. Īsajās, bet karstajās vasarās, Sibīrijas saulē izauga lieli tomāti, sulīgi arbūzi un saldās mellenes, ko savos lauciņos bija iesējuši izsūtītie strādāgie latvieši.[..]

Pēc Staļina nāves jāgaida līdz 1957.gadam, kad beidzot pienāk ziņa, ka Eglīšu ģimene ir reabilitēta. Prieks, ka atkal varēs redzēt mājas. Bet vēl viņiem jāpaliek, vēl viņi nevar doties, jo jāsakrāj nauda vilciena biļetēm. Viņi pārdod govī un mājiņu. Un tā pēc septiņu gadu izsūtījuma Eglīšu ģimene atgriežas

Latvijā un apmetās uz dzīvi tajā pašā pagastā, bet ne “Lodē”, jo vecā māja gaidot savus iemītniekus ir sabrukusi. Pricīgo vēsti saņem arī Kurcalti un tā kā ir iekrāta nauda, ģimene drīzumā atgriežas Latvijā, kur viņiem diemžēl neatļauj atgriezties “Tūtmēļos”.

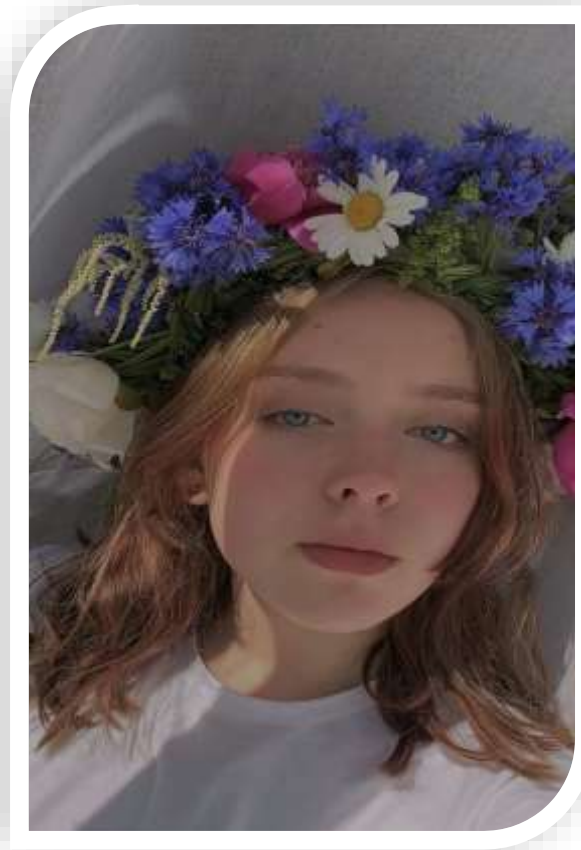
Pēc pirmās un vienīgās tikšanās Sibīrijā, Kārlis Latvijā uzmeklē Vizmu un pēc vēstuļu sūtīšanas vairāku gadu garumā 1961. gada 8. jūlijā abi apprecas. Tā apvienojās izsūtītās Eglīšu un Kurcaltu dzimtas.[..]

Stāsts ir manas vecmamma Vizmas, kura ir vienīgā dzīvā radniece no divpadsmit izsūtītajiem, atmiņas. Vecmamma arī ir vienīgā no izsūtītajiem, ko esmu satikusi, tāpēc šis stāsts manī rada nekad nepiedzīvotas skumjas. Skumjas, ka neesmu pazinusi nevienu no pārējiem izsūtītajiem ģimenes locekļiem. Bet, kaut arī pārējos vienpadsmit es nepazinu, man vienmēr ir sajūta, ka viņi ir man līdzās. Viņi turpina dzīvot manā sirdī. Un tā tas būs līdz manam pēdējam elpas vilcienam. Es viņus nekad neaizmirsīšu, jo tas kam viņi izgāja cauri ceļā uz brīvību, parāda, ka brīvība nav par velti.

Viņu brīvība ir mana brīvība.

Adriāna Mišina

Mani sauc Adriāna, es mācos 11. klasē.

Brīvo laiku pavadu, lasot grāmatas vai klausoties kādu podkāstu un gatavojot kaut ko garšīgu.

Man patīk klausīties podkāstus par slepkavībām... dažus tas varētu atturēt, bet mani ne, tā ir kā terapija man. Viens no mīļākajiem podkāstiem ir "Morbit". Tas ir ļoti īpašs, jo ir pirmais, ko sāku klausīties, var teikt, radās mīlestība no pirmās dzirdētās epizodes. Brīvajā laikā, kad negatavoju ēdienus un neklausos podkāstus, labprāt lasu kādu grāmatu. Visbiežāk tas ir romāns.

Man ir divi kaķi – Mikis un Šakira, nevaru iedomāties savu dzīvi bez viņiem.

Viens no maniem jaunākajiem hobijiem ir rakstīšana. Nākotnē labprāt vēlētos izdot kādu grāmatu.

Vēl es ceru īstenot sapni - izveidot bibliotēku savā mājā, bet tam man vēl nepieciešamas pavisam nedaudz – tikai 950 – grāmatas.

FRAGMENTS NO ROMĀNA "NEPARASTĀ DIENA"

Pirmā nodaļa

Bija vēl agrs rīts, kad Olīvija, rudajiem matiem plīvojot vēsajā, bet patīkamajā rudens vējā, devās uz darbu mazajā pilsētas kafejnīcā un centās sev izskaidrot šo dīvaino rītu. No rīta, domājot, ko vilkt, viņa pamanīja, ka viņas melnais, pūkainais kaķis Zvaigzne cītīgi sēdēja pie durvīm un tās novēroja it kā tās būtu viņas mīļāko gardumu paciņa. Varbūt tā ir normāla uzvedība parastam kaķim, bet Zvaigzne nekad savos 10 gados nav tā darījusi. Viņa katru rītu pamostas kopā ar Olīviju un tad, sēžot uz gultas, rūpīgi novēroja katru viņas kustību. Šorīt no rīta Olīvija pie durvīm atrada dīvainu melnu aploksni, bet nepaspēja to atvērt, jo viņai vajadzēja steigties uz darbu.

Olīvija, cik vien ātri varēja, minās ar savu veco riteni uz darbu, lai varētu beidzot uzzināt, kas tā par aploksni. Tā meiteni vilināt vilināja tūlīt ceļa vidū apstāties un to atvērt, bet Olīvija pretojās šim kārdinājumam, jo pēc dabas ir ziņkārīga un viņai patīk mistērijas. Bet viņa nevarēja kavēt darbu! Kaut gan Betija, jaukā un asprātīgā kafejnīcas īpašniece,

visticamāk nebūtu dusmīga, Olivija negribēja kavēt, jo jau pagājušo nedēļu Zvaigznes nedarbu dēļ Olivijai nācās kavēt darbu.

Pēc atsvaidzinoša un sprieguma pilna ritenbrauciena uz darbu Olivija apstājās pie kafejnīcas un bija gatava iet iekšā. Bet viņas uzmanību noķēra melnais krauklis, kas sēdēja uz kafejnīcas zīmes "Melnā migla" un skaļi ieķērcās. Olivija to aplūkoja, tas bija lielāks kā citi kraukļi, un tā spalvas spīdēja rudens agrajā, zeltainajā saulē it kā tās būtu noklātas ar zvaigžņu putekļiem. Un dīvainākais bija tas, ka viena kraukļa acs bija balta kā tikko uzsnidzis sniegs, bet otra – tik melna kā obsidiāns. Olivija nevarēja pārstāt apbrīnot baisi skaisto kraukli. Tas it kā apbūra viņu.

"Ko tu te stāvi, nāc iekšā!" ierunājās Betija, novēršot Olivijas uzmanību no maģiskā kraukļa. "Uz ko tu tur skaties, vai zīme atkal saplīsusi?" Olivijā atkal paskatījās uz vietu, kur krauklis sēdēja, bet tā vairs tur nebija, tas izgaisa, viņa pat nedzirdēja to aizlidojam prom. *Hmm... dīvaini*, Olivija nodomāja. Un iegāja iekšā mazajā, bet omulīgajā kafejnīcā.

Viņa patiešām mīlēja šo vietu, tā radīja viņā labsajūtu. Pie lielajiem logiem, kas pavēra skatu uz ielu, stāvēja tumši apaļi galdiņi ar dažādiem augiem uz tiem. Kafejnīcas sienas bija tumši zilā krāsā. Un pie tām bija piestiprināti plaukti, kuri bija nokrauti ar grāmatām un augiem. Stūrī stāvēja vecs plašu atskaņotājs ar dažādām septiņdesmito un astoņdesmito gadu platēm. Betija bija liela plašu fane, viņai bijā vairāk par 200 platēm.

Olivija ievilka dziļu elpu un sajuta saldo kafijas un tējas smaržas sajaukumu. Kad viņa bija beigusi aplūkot kafejnīcu, viņa devās nolikt savu somu un uzstiet priekšautu, pa ceļam sasveicinoties ar Miju, kas jau kādu apkalpoja. Ieraugot Mijas melnos matus, viņa atcerējās par vēstuli un izvilka to no savas somas. Paņemot to rokās, viņu sajuta tās mīksto, samtaino aploksnī. Nevarot vairāk nociesties, viņa to atvēra vaļā un izvilka mazu lapiņu, atlokot to, viņa ieraudzīja melnus ar tinti rakstītus vārdus: ***"Ir pienācis tavs laiks, gaidi mani."*** *Kā to saprast ir pienācis man laiks? Kas viņai ir sūtījis šo satraucošo vēstuli. Vai tas bija kāds joks? Olivija nebija daudz draugu, patiesībā viņai bija tikai viena draudzene Mija, un viņa šobrīd strādā, tā ka viņai nebūtu bijis laiks vēstuli nogādāt Olivijas mājās, un pats svarīgākais – Mija nekad neko tādu nerakstītu!*

Olivijas domas pārtrauca Betijas smalkā balss: "Olivij, nāc strādāt!"

"Labi, eju," Olivija iebāza vēstuli atpakaļ somā un ātrā solī aizsoļoja līdz kafejnīcas letei, un sāka gatavoties garajai dienai.

Taču, lai arī diena bija aizņemta, viņu nepameta neomulīgā sajūta it kā kāds novērotu katru viņas kustību. Olivija centās tam nepievērsa pārāk lielu uzmanību. Vēstule visticamāk nebija domāta viņai, un dīvainā sajūta bija viņas izdomāta.

Bija aizvadīta visa diena, un nekas ar Oliviju nebija noticis. Olivija no laimes nopūtās, bet bija nedaudz vilusies, jo viņa gribēja uzzināt šīs dīvainās vēstules īpašnieku. Viņa atmeta cerību, ka viņu gaida kāds piedzīvojums, un devās savākt traukus, kas bija palikuši no pēdējiem apmeklētājiem. Tīrot pēdējo galdu, Olivija izdzirdēja zvaniņu, kas stāvēja pie durvīm, paziņojot, kad kāds ir ieradies.

"Atvainojiet, kafejnīca ir ciet!" nepaceļot galvu, Olivija ierunājās.

"Ir pienācis tavs laiks."

Olīvija sastinga un lēnām pacēla galvu, aplūkojot balss īpašnieku. Priekšā viņai stāvēja garš vīrietis melnā uzvalkā. Vīrieša pirksti bija noklāti ar gredzeniem un no uzvalka piedurknes, kura bija nedaudz pabraukusi uz augšu, spīdēja vīrieša tetovējumiem noklātā rokā. Vīrieša mati bija melnāki par nakti un nedaudz nekārtīgi, it kā viņš tos būtu sabužinājis ar savu roku, bet tie tik un tā izskatījās labi. Un viņa acis! Tās bija dažādās krāsās! Viena brūna, gandrīz melna, un otra gaiši zila. Olīvija nevarēja noliegt to, ka vīrietis bija pievilcīgs, pat skaists. Viņa vēlējās ar saviem pirkstiem izbaukt caur viņa zīdainajiem matiem.

“Ja tu esi beigusi uz mani blenzt, es tevi lūgšu doties ar mani.”

Olīvija pamirkšķināja acis un viņu pārņēma bailes, uztraukums un ziņkārība. “Kas... kas jūs esat?”

Klusums.

“Vai jūs sūtījāt vēstuli?”

Atkal klusums.

“Nu paklausies, ja tu nerunāsi, tad es tev diemžēl nevarēšu palīdzēt.”

Vīrietis paskatījās uz Olīviju un ierunājās. “Jums jānāk ar mani vai nu brīvprātīgi, vai ar varu.”

Viņam viss kārtībā? Es taču neiešu ar viņu! Ja nu viņš ir slepkava... Ārprāts... man nav nekā... ar ko sevi aizsargāt... es miršu... viss... šīs ir manas beigas...

“Es neesmu slepkava un neplānoju jūs nogalināt, lūdzu nāciet ar mani. Jums ir 5 minūtes.”

Un ar to viņš izgāja ārā uz mašīnu, kuru Olīvija pamanīja tikai tagad.

Olīvija bija apjukusi. *Ko viņai darīt? Sekot vīrietim?* Viņa bija nobijusies, bet baiļu sajūtu pārvarēja ziņkārība. Un viņa jūta, ka dīvainā kārtā viņa var uzticēties šim vīrietim, kuram nezina pat vārdu. *Man tāpat nav ko šeit darīt un rīt ir brīvdiena; nekā slikts nenotiks, ja es paļaušos uz savu ziņkārību un uzticēšos dīvainajam vīrietim.* Olīvija paņēma savu somu, aizslēdza kafejnīcas durvis un iekāpa vīrieša melnajā mašīnā.

Pēc apmēram 30 minūtēm Olīvijai palika garlaicīgi klusēt un viņa ierunājās. “Kur mēs braucam?”

Klusums.

“Vai vēl ilgi?”

Klusums.

“Tu mani nesaproti... Kā tevi sauc? Tu nepateici savu vārdu?” Olīvija nebija gatava padoties. “Tu tiešām neplāno mani nogalināt?”

Pēc maza brīža svešinieks nopūtās.

“Ja es atbildēšu uz taviem jautājumiem, tu aizvērsi muti?”

Viņš bija tik nejauks! Olīvija pat nebija tik daudz runājusi! Bet viņa vēlējas uzzināt svešinieka vārdu, tāpēc pakratīja galvu, piekřitot svešinieka piedāvājumam.

“To, kur mēs esam, es vēl nevaru atklāt, mums nav vairs ilgi jābrauc, mani sauc Sebastians, un, nē, es tevi neplānoju nogalināt. Ja tāds būtu mans plāns, tad tu jau sen vairs

šeit nebūtu un man nebūtu jāpacieš tava kaitinošā izjautāšana. Tagad klusē!” Olīvijs bija bez vārdiem, un iepriekšēja pievilcība, ko viņa juta pret Sebastianu, pazuda.

Pēc dažām minūtēm mašīna apstājas un Sebastians izkāpa no tās, piegāja pie Olīvijas durvīm un atvēra tās.

“Kāp ārā, mēs esam klāt!”

Olīvijs izkāpa no mašīnas un aplūkoja apkārtni. Visapkārt bija biezs mežs, un nekur nebija nekādas zīmes, ka te kāds dzīvotu. *Man ir beigas, mani ziedos kaut kādiem dieviem un manus orgānus pārdos melnajā tirgū.*

“Kur...?”

“Es tev teicu, aizver muti!” Sebastians norūca.

“Seko man!”

Olīvijai nebija citas izvēles, jo viena viņa arī negribēja palikt. Tādēļ jaunā sieviete sāka brist pa mežu, nosodot sevi par to, ka tieši šodien bija uzvilkusi savus jaunus zābakus, tie būs pavisam sabojāti. Pēc maza brīža viņi apstājās pie mazas būdiņas. Sebastians atvēra durvis.

“Ej iekšā!”

“Nē, paldies, es pārdomāju, ved mani atpakaļ!”

“Es tev teicu. Ej! Iekšā!”

Sebastians paskatījās uz viņu un atkal norūca. *Kas viņš ir kāds dzīvnieks, kad visu laiku rūc?* Olīvijs nodomāja.

“Labi, labi, neesi jau tik dusmīgs,” Olīvijs nomurmināja, ieejot mazajā koka būdiņā. Sebastians aiztaisīja aiz sevis durvis.

“Ko mēs šeit darām?”

“Cik reizes tev var teikt, paklusē un atļauj man atpūsties no tavas spalīgās balsis!”

Olīvijs paskatījās uz viņu ar saviebtu sejas izteiksmi un pagriezās uz otru pusi. *Kāpēc viņai vajadzēja sekot kaut kādam stulbi pievilcīgam vīrietim?* Tad pēkšņi viņa izdzirdēja troksni aiz sevis, pagriezās un ieraudzīja, ka Sebastians bija no būdiņas sienas noņēmis dēli, kurš atklāja kaut kādu dīvainu iekārtu. Sebastians noskenēja savu pirkstu un būdiņa pēkšņi sāka kustēties. It kā krist uz leju. Olīvijā iestājās panika.

“Kas notiek, tā ir zemestrīce?” Olīvijs cieši aizvēra acis un pieķērās pie Sebastiana rokas. “Es zinu, ka tevi pazīstu tikai īsu brīdi un tu esi ļoti nejauks, bet man bija prieks tevi zināt. Ja tu izdzīvo lūdzu pa...”

Sebastians noklepojās, un Olīvijs atvēra acis. Un par brīnumu – priekšā vairs nebija vecie koka būdiņas dēļi, bet gan eleganta, melnos toņos klāta zāle. Pie tās griestiem bija liela lustra, kura it kā būtu veidota no miljons lietus lāsītēm, un grīda bija kā nakts debesis, tā bija klāta zvaigznēm, kuras mirgoja kā būtu īstas. Olīvijs bija šokā. *Kur viņa šobrīd atrodas?*

“Es sapņoju, vai ne?” Viņa pagriezās pret Sebastianu un paskatījās uz viņu ar uztrauktu sejas izteiksmi.

“Nē, Olīvijs, tu nesapņo,” ierunājas sievišķīga balss. Tas noteikti nebija Sebastians. “Laipnu lūdzam tevi Fantāzijas akadēmijā!”

Un tas bija pēdējais, ko Olīvijs dzirdēja pirms viss palika tumšs.

Otrā nodaļa

Sebastians ātri pieskrēja un noķēra Olīvijas krītošo ķermeni. Viņš nebija pārsteigts, ka viņa noģība. Nebija pirmā reize, kad kādam ir šāda rekcijs. Taču tomēr viņš nevarēja beigt just nelielu baiļu sajūtu. Sebastians pakratīja galvu un apslēpa vēderā burbuļojošās sajūtas.

“Tu viņai neko nepateici? Sebastian, mēs runājām, tev jāpastāsta studentiem par to, kur tu viņus ved un kas viņu sagaida,” nosodošā balsī ierunājās Lusienta, Fantāziju akadēmijas direktore. Sebastians paskatījās uz viņu, gatavojoties atbildēt, taču Lusienta viņu apsteidza. “Aiznes viņu uz istabiņu un pieskati, kamēr pamostas!” Un ar to Lusienta aizgāja.

Sebastians norūca piekrizdams un aplika roku ap viņas kājām un muguru, lai paceltu Olīviju. Viņš paskatījās uz rokās guļošo meiteni un uz mazu brītiņu apbrīvoja viņu. Viņas rudie, lokainie mati bija sakrituši uz viņas sejas. Sebastians uzmanīgi tos pastūma malā un aplūkoja Olīvijas bālo, apaļīgo seju. Viņas pilnīgās lūpas izskatījās tik mīkstas, un nedaudz rozīgie vaigi tām bija kā pieskaņoti. Viņas vasaras raibumi Sebastianam atgādināja zvaigznes, to bija tik daudz.

“Tu tur ilgi stāvēsi un blenzīsi uz viņu,” ierunājās Toms, Sebastiana draugs. “Tev viņa patīk? Nav tavs tips, tu parasti izvēlies tās, kuras izskatās pēc modelēm.” Sebastians nikni paskatījās uz Tomu: “Aizver muti, kas tev lika runāt!”

“Tu gan esi dusmīgs šodien, kas notika, Lienes kaķis atkal piecūrāja tavas kurpes?” Toms pasmējās.

Sebastians pagriezās uz otru pusi, ignorējot Toma stulbo joku.

“Hei, neaizmirsti par mūsu filmu vakaru šodien, es gribu noskatīties *Titāniku*, un tu zini, ka man nepatīk vienam to skatīties, es vienmēr raudu.”

Sebastians pie sevis pasmīnēja un atbildēja: “Neuztraucies, es tur būšu tevi atbalstīt un padot salvetes!”

Par laimi ceļā uz Olīvijas istabu viņš nesatika nevienu citu. Viņš nebija gatavs atbildēt uz jautājumiem par to, kāpēc viņam rokās ir noģibusī meitene. Viņš tā jau šodien bija nokaitināts un nevarēja sagaidīt šīs dienas beigas. Bet, protams, viņam vēl būs jāpieskata Olīvija, kamēr viņa pamodīsies. Viņš nopūtās un ar vienu roku, turpinot turēt Olīviju, atvēra viņas istabas durvis. Viņš nolika jauno sievieti uz gultas un aizgāja uz virtuvi, lai sataisītu Olīvijai kumelīšu un mēnespuķu tēju. Tā viņai palīdzēs nomierināties. Sebastians īsti nesaprata, kāpēc viņš to dara, jo parasti viņš ignorētu Lusientas teikto un dotos mājās, bet šoreiz viņš nevarēja vienkārši pamest Olīviju.

Pēc dažām minūtēm viņš izdzirdēja troksni. Saprazdams, ka tā ir Olīvija, viņš paņēma tējas krūzi un devās uz viņas istabu. Tur viņa sēdēja, acis berzēdama un cenšoties saprast, kas notiek.

“Tas nebija sapnis,” viņa ierunājās.

“Nē, nebija,” Sebastians vienmērīgā balsī atbildēja. “Es tev sataisīju tēju.”

“Kā es zinu, ka tā nav saindēta?” Olīvija paskatījās uz viņu. Un Sebastians uz mirkli apstulba, jo viņas acis bija tik skaistas, tik zaļas kā viszaļākie meži, kuros viņš labprāt pazustu.

“Tā nav saindēta?” Olīvija jautāja vēlreiz, liekot Sebastianam novērsties no viņas acīm.

“Savācies, Sebastian!” viņš nomurmināja pie sevis.

“Nē, tā nav, lūdzu izdzer to, tu jutīsies labāk!”

“Ja es to izdzeršu, tu atbildēsi uz maniem jautājumiem?” Sebastians brīdi apdomāja un saprata, ka viņam jāpiekrīt Olīvijas piedāvātajam.

“Labi, bet tagad dzer, tu jutīsies labāk.”

Olīvija pielika tējas krūzi pie lūpām un Sebastians novēroja katru viņas kustību. Pēc kāda brītiņa viņa atkal ierunājās.

“Esmu padzērusies, tagad ir laiks atbildēt uz maniem jautājumiem, un man to ir daudz.”

Sebastians ievilka elpu un nobrauca ar rokām pār savu seju. *Šī laikam būs gara nakts un Tomam Titāniks būs jāskatās vienam pašam.*

Kristīne Cielava

Esmu meitene ar savu nostāju dzīvē, mērķtiecīga. Mācos 11. klasē.

Citi mani raksturo kā enerģisku meiteni, kas izpaužas virtuvē, spēlējoties ar miltiem un cukuru. Savu nākotni vēlos saistīt ar bērniem un skolu. Esmu dabas bērns, kuram patīk vientulība, pavadīt laiku ar sevi, doties garās pastaigās, vērojot saulrietus. Ticu īstai mīlestībai un ticu, ka arī tā mani ir atradusi. Dievinu garas pastaigas un saulrietus.

Stāsts

LIELAIS SAPNIS

“Tā nebiju es, es zvēru, Millera kungs!” Elīzas acis bija pilnas asarām, šņukstot spēdama knapi runāt. Zināju, ka mans plāns izdosies, un turpināju spēlēt līdzī.

„Tā nav tiesa! Vakar pusdienlaikā redzēju Elīzu, mēģinot ievietot žurku indi jūsu krēmzupā. Nebūtu manis, nebūtu arī jūs vairs!” uzsmaidām saku. Kārtējā reize, kad mans plāns ir izdevies, un Elīza jau nākamajā dienā tiek izslēgta no skolas.

Acīs iespīd saules stars, un es pamostos. Viss miglā tīts, tik dzirdu putnu čalas un vēja glāstus pārskrienam pār maniem vaigiem. Atveru acis, un tur jau mamma sēž uz gultas malas „Labrīt, zaķīt!” saķerot mani aiz vaigiem, noskūpsta manu pieri.

„Labs rīts arī tev, māmuliņ!” pieceļos un pastumju savus zeltaini brūnos matus uz malu. Aši saģērbjos un dodos jau uz ārdurvju pusi.

„Es kavēju. Atā!”

Tik dzirdu kā mamma nopakaļ sauc: „Lai izdodas! Ceru, ka tavš sapnis piepildīsies. Mīlu!”

Ieskrienu ēkā, kas liekas greznāka par vienistabas dzīvokli, kur dzīvojam kopā ar māti. Man priekšā stāv liels, masīvs reģistratūras galds. Uz tā novietotie ziedi iemirdzas spožāk, kad saules stari tos apmiļo. Nopūšos un speru soli tuvāk reģistratūras galdam.

„Sveiki, es pie Celmiņas jaunkundzes,” nedaudz uztraucies saku.

„Labi, viņa jūs gaidīs 102. kabinetā,” saka sievietes balss, kuras seju pat neredzu aiz milzīgā galda. Viss, ko redzēju, tā bija viņas roka, kas norādīja virzienu, kurā man doties. Ejot uz direktores kabinetu, mana sirds sitās straujāk nekā jebkad. Uz brīdi apstājos pie viņas kabineta durvīm, uzelpoju, piekārtāju matus un taisos jau klauvēt, kad kabineta durvis atver īsa auguma, nedaudz tukla kundze gados.

„Vai Edijs?” kundze nočukst.

„Jā, esmu ieradies, lai pieteiktos mākslas skolā,” saku, juzdams vārdus jau rīklē sprūstam.

Kundze nosmej un turpina: „Piedod, puisel, bet tev nekas nesanāks. Vai neredzi, cik vienkāršs esi? Šis nav tavs lauciņš.”

„Nē, tā tas nav,” es atcērtu, „ļaujiet man parādīt, ko spēju!”

Sieviete apklust, apdomājas un saka: „Uzzīmē man ziedus!”

Laiku lieki netērējot, es paņemu zīmuli, kas stāvēja uz koši dzeltenā plānotāja un, izvilkis mazu lapiņu no kabatas, ķēros pie darba. Visu šo laiku, kamēr es zīmēju, sieviete īgnām acīm pētīja mani, it kā jau zinādama, kas būs tālāk.

„Nu vai zini, šis ir galīgi garām!” viņa paņēma manu nepabeigto zīmējumu un saplēš to sīkos gabalos. Liekas, ka līdz ar zīmējumu viņa saplēsa arī mani – simtu vienā gabaliņā. Direktore ielūkojas manās acīs, es, ne vārda nesakot, nogrūžu vāzi, kas stāvēja turpat uz lielās, baltās palodzes un izgāju ārā pa durvīm, kas bija divreiz lielākas par mani.

Vairs nespēju kontrolēt sevi, un asaras ņem virsroku. Noslīdu arī turpat pie kabineta durvīm, saķeru galvu un plēšu sev matus. *Nu klāt ir pasaules gals! Vai šī uzpūstā, vecā klimpa maz zina, kas ir māksla? Nē, esmu vairāk vērts par vienas dumjas kundzītes spriedumu. Es pierādīšu viņai, es ... es... es saku sev caur asarām.*

„Kas? Šis nav beigas,” kāda balss no malas saka. Jūtu to tuvojamies sev, jūtu svaigu rožu smaržu. Personas roka noglāsta man plecu, ar otru roku paceļot manu seju, meitene ieskatās manās zilajās acīs. *Viņa.. ir tik skaista!*

Mīlestība no pirmā acu skatiena vai galvā tikko piedzimis kārtējais Edija plāns?

Antra Čepule

Mani sauc Antra. Es vēlos apceļot pasauli, apceļot planētu Zeme kopā ar saviem draugiem, varbūt arī Marsu...

Man brīvajā laikā patīk skatīties YouTube video un šausmu filmas. Roka un indie pop mūzikas klausīšanās ir mana terapija.

Mūzika, lietus un sporta zāle – tā ir mana terapija. Dzīvnieki man dzīvē nozīmē visu.

Man patīk spēlēt mūzikas instrumentus - flautu, ģitāru, ukuleli un klavieres. Vēlos iemācīties vēl arī citus mūzikas instrumentus, kā arī esmu ieinteresēta aktiermākslā. Jauku dienu visiem!

VĒSTULE RAKSTNIECEI RUPI KAURAI, BET PATIESĪBĀ SEV PAŠAI

Labdien, cienījamā rakstniece!

Ir ziema, viens no maniem mīļākajiem gadalaikiem. Garie ziemas vakari man īpaši patīk, tad var padomāt par sevi, savu vietu dzīvē, par dzīves vērtībām vispār. Jūsu rakstītās poēmas man ir palīdzējušas izprast manas emocijas un savaldīt tās. Man patīk tas, ka Jūs dalāties ar savu mentālās veselības pieredzi, kas ir svarīgi ne tikai man, bet arī maniem vienaudžiem. Es vēlējos Jums uzrakstīt vēstuli un dalīties ar savām pārdomām.

Jūsu rakstītās poēmas es bieži pārlasu savos pārdomu brīžos. Ir dažas poēmas, kuras, pēc manām domām, izceļas visvairāk, piemēram, no grāmatas "The sun and her flowers". Atziņa, ko esmu paņēmusi savai dzīvei: "bieži mēs esam dusmīgi uz citiem cilvēkiem, ka viņi nedara to, kas mums pašiem būtu jāizdara – atbildība." Šo poēmu es attiecinu uz sevi, jo man vienmēr ir bijusi problēma ar atbildību, es vienmēr jutos apmulsusi no tā, ka kāds no manis gaida kaut ko, ko nespēju tiem sniegt. Vēl viena poēma no šīs grāmatas, ar kuru es jūtu lielu saistību, ir paslēpta šajos vārdos: "šī vieta mani padara tik izsmeltu, kam nav nekāda sakara ar miegu, bet ar apkārtējiem cilvēkiem – introverts." Šādi es bieži jūtos skolā, kad es nespēju saprast citus, un viņi nespēj saprast mani. Es arī esmu introverta, man patīk pavadīt laiku vienai, tomēr, kad esmu kopā ar draugiem, jūtu, ka manas problēmas ir pagaisušas.

Tas, kā Jūs rakstāt poēmas par mentālās veselības ietekmi uz cilvēku un tās dziedināšanu, par dažādu emocionālo traumu piedzīvošanu un prasmi pēc tam atrast labo dzīvē, arī man tas palīdz saprast, ka ir ceļš uz situācijas uzlabošanu un pozitīvismu. Lasot Jūsu poēmas, manas domas un emocijas sakārtojas pareizos toņos un pustoņos, pareizā kompozīcijā, neradot vairs disonansi. Vēlējos arī pieminēt, ka Jūsu veidotās ilustrācijas grāmatās, ir ļoti unikālas un labi saistās ar poēmu saturu. Kā glezna ar tās ietvaru pareizā apgaismojumā.

Paldies, ka uzklausījāt mani! Jūtos labi, ka varēju dalīties ar Jums, nekautrīgi paužot savas emocijas. Priecātos saņemt vēstuli arī no Jums, kurā Jūs vārdiski ietērptu un uzzīmētu savas pārdomas par jebko, kas Jums ir svarīgs! Varbūt varat atklāt, kāds ir Jūsu mīļākais gadalaiks un kā tas ietekmē Jūsu radošo domu lidojumu?

Vietalva, 26.01.2023.

Ar cieņu - Antra.

Vendija Kažemaka

Esmu radoša dvēsele, kas brīvajā laikā labprāt ļauj labas grāmatas vilinājumam, dodas garās pastaigās mežā un iemēģina roku vizuālās mākslas nozarēs (tālāk par ar akrilu notraipītu paklāju gan neesmu tikusi).

Vairums cilvēku mani raksturo kā kreatīvu, atsaucīgu, klusu, mērķtiecīgu un strādīgu cilvēku. Par manām sliktajām rakstura īpašībām pagaidām vēsture klusē. Bet, ja nu tomēr man kāda būtu, Tev jāpačukst, tad zini, ka man ir paradums neizdarīt lietas līdz gal....

Eseju cikls

MAZAIS NEGADĪJUMS SAUKTS PAR DZĪVI

1. negadījums – mana rašanās

Vienkāršā patiesība ir tāda, ka pasaule mani negribēja. Varbūt tev liekas, ka pārspilēju vai esmu pārāk pesimistiska, bet tā ir tiesa. Taču es neturu ļaunu prātu. Nepārproti mani, tas joprojām mazliet krent, taču man ir bijusi ilga dzīve. Un viena no lietām, ko tā mani ir dāvājusi, ir spēja aizmirst. Aprakt lietas tik dziļi savā prāta kartotēkā, ka pēc tam pat es tās nevaru atrast.

Bet šoreiz tieši mana pedantiski piekoptā prasme noglabāt negatīvo man sāpīgi atspēlējas. Jau ceturto nakti klīstu pa pieputējušiem koridoriem (*tagad tu nevari teikt, ka tevi nekur nevedu*), biedējot pagātnes rēģus un notraušot zirnekļu uzvītos plīvurus. Pamodināto putekļu dēļ šķaudu, varbūt man ir alerģija no patiesības. Kas to lai zina, es nekad neesmu bijusi pie ārsta. Es nekad neesmu stāstījusi tikai patiesībā vītus stāstus.

Līdz šim.

Šī ir mana pirmā reize, iemēģinot šo arodu. Un esmu uzzinājusi, ka patiesībai gluži kā meliem ir specifiska garša. Kā garšo tavi meli? Vai tie ir saldeni kā slapjdraņķis rudenī? Vai delikāti kā adata tavā spilvenā? Jautāju, jo citādāk atbildi nevaru iegūt. Tu melus man neizdāļā. (*Teve vienmēr ir bijusi problēma ar dalīšanos.*)

Bet es novirzos no temata. Reizēm man tā gadās.

Vēlējos tev vēstīt par savām agrīnajām dienām. Bet, godīgi sakot, es neko daudz neatminos. Tikai putnu klaigas, vēju aukas, mūžīgu tumsu un aukstumu, kas vēl zaigojas

manos murgos. Mana dzīve nesākās spoži. Bet laikam rezultāts tika sasniegts, jo es esmu, es eksistēju. Vēlētos kaut spētu teikt, ka dzīvoju, bet tie būtu meli. Un es taču vairs nestāstu niekus.

Es nezinu, kad esmu dzimusi. Bet zinu, ka tad pasaule bija zaļāka, daba stiprāka un cilvēki tās varenības priekšā bijīgi nolieca galvas. Tātad sen.

Manuprāt, varu pārliecināti apgalvot, ka esmu dzimusi trīs reizes. Bet varbūt precīzāks būtu apzīmējums atdzimusi? Iespējams mēs visi rodamies vairākas reizes, uznirstot jauni un šķīsti no savas pagātnes pelniem. Bet pēc kura atdzimšanas riņķa, varu apgalvot, ka esmu nemirstīga dzīves priekšā?

2.negadījums – mana plaukšana

Pirmo reizi es atdzimu, kad no sēklas pārvērtos kokā. (*Nu labi, labi, vispirms biju asns un tad stādiņš, bet tik lielai sīkumainībai pašlaik man tiešām nav laika.*) Man patika būt par koku. Protams, visam ir savas ēnas puses, bet, kopumā vērtējot, par pieredzi nevaru sūdzēties. Ja vēlētos sūkstīties, protams, varētu minēt, ka akmeņi skrāpēja manas saknes. Vai, ka vējš nolauza dažus zarus. Vai to, ka dzīve bija ļoti piezemēta. Bet tie ir sīkumi. Nu patiesi. Es zēlu un plauku.

Ja būtu zinājusi, kas sekos, būtu mazāk gaudusies alejas kļāvām. Tā vietā būtu vairāk novērtējusi augu dzīves saulainās daļas. To, ka zvirbulī, sēžot zaru likločos, čivināja man ausīs jaunākās tenkas. (*Jāpiebilst, ka putnu valodu tā arī līdz galam neapguvu, tai ir pārāk daudz dialektu. Tāpēc dažas vietas pilnīgi neizpratu.*) Vai to, kā varēju dzirdēt dārdam baznīcas zvanus no tuvējā ciema. Vai to, kā saules zaķīši spēlēja paslēpes manu lapu šķautnās. Bet visvērtīgākais, ko ieguvu šajā dzīves posmā, bija tas, ka ar kādu iepazīnos.

Es nebiju plānojusi iemīlēties, tas vienkārši notika. Un gluži kā Ikars es apdedzinājos, kritu, un jūra nestiepa pretī savas rokas, lai mani tvertu. Un nu esmu te, piezemējusies šajā klusuma labirintā, saldi sāļu atmiņu vajāta, bez vārdiem, bez mēles. Tikai ar pulksteņa tikšķiem par pavadījumu savai aizmirstībai. Un es esmu piemirsta, vai ne? Vēsturei nebija laika mani pieminēt. Mans kaps paliks tukšs, neatklāts, neapraudāts.

Kādreiz mani mierināja doma, ka tas paliks tikai starp mums. Bet ar laiku klusēšana sāka mani padarīt dobru, saēzdama visu savā ceļā, atstādama tikai ārējo čaulu. Nožēlojamu, tukšu, aizmirstamu. Tāpēc mēs runāsim, lai es atkal varu būt pilna. Tikai nezinu, ar ko piepildīšos. Varbūt ar sālsūdeni?

Bet es laikam aizsteidzos notikumiem mazliet pa priekšu. Vari uzskatīt iepriekš minēto kā brīdinājumu, ka šis stāsts nebeigsies maigi.

Es tiešām vēlētos kaut būtu bijis savādāk. Bet es esmu tikai koks, man nav varas pār likteņa straumi. Man atliek tikai tajā šķīstīties, lai varu celties no jauna kā aizmirsta upju nimfa. Lai varu celt savu altāri- jaunu un spožu. Zemes austrumu pusē. Vai varbūt tomēr nesālīt dzīvi un doties uz ziemeļiem?

Es nezinu, vēl neesmu uznirusi. Man šis tas pārmijams ar zivīm.

3.negadījums – mana tiekšanās un liekšanās

Vēlos tev ko lūgt. Nenosodi mani par skarbu. Galu galā es taču biju iemīlējusies. Varbūt tas ir nekam nederīgs alibī, taču tas ir vienīgais, ko spēju tev (*un arī sev*) piedāvāt. Vari pieņemt vai nepieņemt manu velti. Izvēle ir tavējā.

Man ir vēl viens lūgums, bet varbūt šis vairāk ir kā brīdinājums. Šī stāsta daļa nebūs salda kā medus, jo es neizlaidīšu neglītus niekus. Tāpēc, ja esi sākusi manās rindās meklēt cukura graudus, man jābrīdina, ka patiesība ir rūgtena. Ar to nevar aizmāļēt brūces, bet tā labi noder dezinfekcijā. Dedzina, es zinu. Bet paskat, cik es šķīsta! Jauna, tik jauna. Mirstīga, tik mirstīga. Atdzimusi un pārdzimusi. Neskaitāmās sevis versijās iemiesojusies.

Man likās, ka es varētu ietilpt Saules rokās, ja vien ieņemtu vajadzīgo formu. Tāpēc es liecu savus zarus, līdz tie smeldzē brakšķēja. Tāpēc es cēlu savas lapas, lai zaigotu tikai zaļos toņos. Tāpēc es lādēju rudeni, kas darīja mani īstu. Tāpēc es pielūdzu pavasari, kas mani dailē cēla. Tāpēc..., tāpēc..., tāpēc... Bet Saule mirdzēja viena.

Mani zari, kas nu tapuši pārlieku smalki, raupji un neganti asi, iestiepjas debesīs, it kā vēlēdamies tās pāršķelt. Nu tā pavisam viegli, pavisam sekli. Bez paliekošām rētām. To nu gan varu solīt.

Zarotnē ir izplaukusi sarkana lapa. Ir vasaras vidus. Palūdzu aukai, lai tā to norauj, bet tai nepietiek dukas. Tāpēc palieku tāda, pa pusei sarkanīga. Tonakt nemanījos iemigt, rēgi manā prātā maldugunis tramdīja, tāpēc es stāvēju zem čigānu saules un domu zemdegām saknes raustīju.

“Salst,” izdveš mana dvēsele.

„Spalgums reiz mitēsies,” atbildu vārdiem saldiem kā vērmeles.

4.negadījums – mana pirmā nāve

Mani nocirta ar neasu cirvi. Nekautrējoties, pašā dienas vidū un bez liekām ceremonijām. Tieši tik vienkārši.

Reizēm cilvēki pārlieku aizraujas ar nāves poētiskumu, bet te nu man jāpiebilst, ka tajā daiļumu neatradīsi. Es joprojām jūtu savu asins lāšu atstātās pēdas. Laiks atsakās tās nomazgāt. Vēl cenšos sadziedēt brūces, kuras ir patvērušās manā dvēselē. Taču es nespēju tās notvert. Viņas tur ir, es zinu, ka ir. Bet tik dziļi, dziļi iekšā... Viņi sadedzināja manu veco esību. Es jūtu dūmu smaku, es vēl nespēju lūkoties uz liesmām. Es joprojām esmu kļava savos sapņos.

Mani zari negribīgi sildīja mājas, bet manu stumbru aizveda pie meistara, kas no tā izgreda manu jauno es. Viņš salieca manas gadskārtas, līdz tās krakšķēja tik skaļi, ka vairs nedzirdēju, kā lūst mana būtība. Netīkamās daļas tika nošņāptas nost, bet tīkamās saņēma smilšpapīra pieskārienus.

Neesmu droša, vai man ir dvēsele (*varbūt tāda greznība ir rezervēta tikai cilvēkiem?*), bet, ja man tiešām tāda ir, tad todien tā pārdalījās. Daļa pārtapa pelnos, daļa dūmos, daļa putekļu vēsmās, bet daļa uzkavējās zemē. Varbūt es vairs nekad nebūšu pilna, varbūt esmu nolemta kļūt arvien dobjāka un dobjāka, bet, manuprāt, to, ko var izjaukt, var arī salikt.

Todien es atkal kļuvu jauna. Todien ar Nāvi nogāju dažas jūdzes. Man nav savas kapa vietas, par manu dvēseli lūgšanas netika aizliktas vai asaras izlietas, tāpēc to darīju pati.

Izraku seku bedri kāpā ar skatu uz jūru, mani pirkstu gali asiņoja, jo lāpstu biju aizmirsusi mājās (*nomirt nav viegli*). Bezdibeņa pamatni izklāju ar efeju pavedieniem, lai to ciešās skavas manu vientulību remdētu. Par spilvenu dzintara lāsi noliku, lai tā iemirdzas pusnaktī. Naktis ir garas un bezgala tumšas, bet tu to jau zināji, vai ne? Drošības labad ielieku vėl, bet šos lietošu kā seģeni, varbūt tad nakts neuzdrīkstēsies man pieskarties.

Apguļos, un zeme sveic mani atpakaļ mājās, taču es nevēlos pie viņas uzkavēties. Uzberu sev trīs sauļas. Vienu uz pēdām, kas šo pasauli tā arī nemina. Otru uz plaukstām, kas sagriezās, plūcot rozes tās dārzos. Trešo uz krūtīm, tur, kur vajadzētu būt sirdij, bet ir tikai muklājs ar akačiem melniem kā visbiezākā nakts.

Tālāk nezinu, ko darīt. Apglabāšana prasa divus. Vienu, kas dosies, un otru, kas ilgosies. Bet man nenāksies atvērtā kapā gulēt, vējš sāk celties. Tā brāzmas irdes no troņa gāž un bezdibenī iekšā sauc. Tas pūš un pūš, bet es tikmēr klusas lūgšanas skaitu, kamēr zeme ap maniem pleciem skaujas ciešāk, arvien ciešāk. (*Ja tu prāto, kā tas ir, kad tevi apglabā, tad, lūk, atbilde – tas nesāp, ja jau esi miris*)

Esmu sevi apbedījusi, vėlētos uz kapa uzlikt kādu piemiņas zīmi, lai laiks to tik ātri neaprij. (*Jāpiebilst, ka nevēlos jau gluži piramīdu, bet akmens plāksnīte būtu tīri jauki*) Bet tik tālu mana varēšana nesniedz. Pat sapņojot ne.

Atpakaļ realitātē mani atsauc smeldze un lietus lāses, kas sparīgi klauvē pie loga rūts. Es to neatveru (*šī taču nav mana māja*), bet debesu rasa pati ielaužas iekšā. Tā mani samitrina. Es nešņukstu, paisums man dzelmi izrāda.

Tur ir tumšs. Bet dzintaru taka man parādīs ceļu mājup.

5.negadījums - atdzimšana

Nāvei gluži kā dzīvei ir specifiska skaņa. Tik-tak, tik-tak, tik-tak, tik-tak – tā skan mana aizmirstība. To izpilda pie sienas piekārtais pulkstenis. (*Aiz cieņas pret saviem klausītājiem tam vajadzētu papildināt savu repertuāru.*) Laikrādis noziņo par veselas stundas iestāšanos. Es nezinu, cik ilgi esmu mirusi. Varbūt dienu, nedēļu vai veselu mūžību. Tam tiešām vairs nav nozīmes.

Laiks ir domāts dzīvajiem, ne aizgājušajiem. Bet ironiskā kārtā tieši mums tā ir visvairāk. Tas mētājas apkārt, krājoties kaudzēs. Un es nezinu, ko ar to iesākt. Izmet jau nevar. Izlietot arī ne. Tāpēc loku no laika papīra dzērvēs. Vai vismaz cenšos. To spārni vienmēr sanāk mazliet asimetriski. Man reiz kāds solīja, ka, salokot tūkstoš origami dzērvēs, viena mana vėlēšanās piepildīsies. Tā nu es loku un liecu, vēlos un pieprasu, bet dzīvāka neesmu kļuvusi. Varbūt sajaucu skaitu. Varbūt manus iesniegumus ignorē. Varbūt mani vienkārši apkrāpa.

Lai cik tas būtu kaunpilni, lai cik ļoti vėlētos liekties, bet es šādā ziņā līdzinos cilvēkiem (*tikai neapvainojies lūdzu*). Arī viņi ir zaudējuši savas saknes. Tikai izsenis. Vairākas paaudzes atpakaļ. Tāpēc tie vairs neatminas, ko īsti ir atdevuši. Tikai zina, ka kaut kas ir zudis. Un nu staigā pa pasauli, nezinādami miera, meklēdami kritušu zvaigžņu lauskas. Vai laimes lāses. Vai labāku darbu (*reizēm gadās arī tā*).

Man tiešām vajadzētu būt prātīgākai, bet es neesmu. Vēlētos kaut spētu minēt kādu sevi attaisnojošu argumentu, taču manas piedurknes ir tukšas. Dūžus tajās neatradišu. Tikai smiltis un oļus.

Ir patiesi apnicīgi vērot dzīvos, lūkoties, kā tie izšķērdē sirdspukstu dārdus. Bet es viņus nevainoju, viņi ir par jaunu, lai apzinātos, cik mirstīgi ir. Par nepieredzējušu, lai saprastu, ko nozīmē patiesa mūžība. Tāpēc viņi šķērdējas ar laiku, kura tiem patiesībā nemaz nav, tāpēc viņi sola cits citam „vienmēr”, bet galu galā mēs visi esam meļi. Ak, kā es maldījos, domājot, ka nekad tāda nekļūšu. Varbūt pie vainas bija jaunības maksimālisms, varbūt tas ir asinīs. Varbūt es vienkārši meklēju attaisnojumu. Varbūt es vienkārši nezināju, ka gvelžu niekus.

Es reti guļu un vēl retāk sapņoju, bet, kad to daru, tad vienmēr redzu viņu - Likteni. Viņš par mani uzjautrinās. Neprofesionāli, bet, ja mēs būtu mainītās lomās, es noteikti rīkotos tāpat, tāpēc neuzskatu, ka esmu tiesīga tiesāt vai nosodīt.

Kad mēs pirmo reizi satikāmies, miega mutuļos maldīdamies, es, metot manieres pie malas un iepazīšanās frāzes pastumjot sāņus, sacēlu scēnu, izklāstot, cik netaisni Liktenis ir mani nonāvējis, kādām mokām atvēlējies, pie Nāves sūtot tik agri.

Smeldzoši vārdi, brīvību sajuzdami, izlauzās caur lūpu vārtiem un kā asinskāri suņi traucās pār sapņu ielejas krēslainajām pļavām, savā ceļā sašķeldami miglas piesātināto gaisu, bet saudzēdami rāsas lāses pieneņu lapu vijumos. Liktenis manos protestos neklausījās. Bet arī neattaisnojās, aizbildinoties ar dzīves dārdzību vai Nāves kvotu izpildes termiņu. Tā vietā viņš projām devās, caur pieneņu lauku brizdams, to pūkās ceļu sev razdams. Vēlos dzīt viņam pēdas, bet nespēju paspert ne soli, zeme mani ir savaņģojusi, tumsa iebiedējusi, tā nu palieku stāvam viena, baltu pūku un līdz galam neizsapņotu sapņu virpulī. Tas mani smacē. Ja būtu ātrāk zinājusi, cik elle ir nopietna vieta, būtu citādāk raudzījusies uz grēksūdzēm.

Pamostos ar atzišanos uz lūpām, bet kā jau daudzi sapņi, arī tā neatvadījusies izčabēja nomoda takās, aiz sevis atstādama tikai negantu smeldzi, lai gan mēs nekad nekļuvām par kaut ko vairāk kā svešiniecēm.

6.negadījums – hetrofila atzišanās

Reizēm es viņu manu arī nomodā kā ēnu glūnam no kāda pieputējuša darbnīcas stūra vai iztrupušā grīdas dēlī, kas iekrakšķas mazliet par skaļu. Es nezinu, kādēļ viņš ir uzņēmies tika daudz virsstundu. Laikam jau visiem ir parādi Dzīves priekšā.

Es nezinu, kā nomaksāt savējos. Savai aizstāvībai vēlos minēt, ka rēķinu neesmu saņēmusi. Bet parādu piedzinējam par to būs vienalga, vai ne? Cerēsim, ka arī viņš nezina manu adresi.

Darbnīcā laika gaitā ir iegriezušies dažādi ļaudis. Tie ložņā pa plauktu radītajām ejām, ar pirkstu galiem saceldami putekļu mākonī, kas visām varītēm nesekmīgi cenšas palikt diskrēts un lupatas nemanīts.

Daži ir mēģinājuši ar mani pārmīt kādu vārdu, bet to pirkstu gali mūždien ir par aukstu saviesīgām sarunām, tāpēc es atturo. Un tā nu mēs atvadāmies tikpat ātri kā iepazīnāmies. Taču reizēm es tos pavadu ar skatienu, vērojot, kā to acis tik tikko manāmi ieplešas, iepazīstoties ar maniem likteņa biedriem. Parasti viņus visvairāk savaldzina klavieres, saka, ka par gaumi nestrīdas, bet tās tomēr ir pārlietu piezemēts instruments.

Vērojot esmu konstatējusi, ka pasaulē pastāv divu veidu cilvēki. Tie, kas vēl meklē, un tie, kas kļūdaini domā, ka visu ir jau atraduši. Viņus var atpazīt pēc gaitas. Pirmie visur dodas steigā, baidoties nokavēt „un viņi dzīvoja ilgi un laimīgi” ceļu. Varētu teikt, ka viņi ir dzīves saudzēti ideālisti, kuri vēl cer uz utopiskām beigām. Varbūt tie vienkārši ir neveseli, un es jau tik tiešām nevarētu pārnest, reizēm šī pasaule patiesi ir šķipsniņu par daudz. Otrie, pretstatā pirmajiem, mīņājās uz vietas un aizdomu pilni raugās apkārt, baidīdamies, ka kāds satrausto nozags. Vai ļaunākajā gadījumā sastingst pa visam, apgalvodami, ka dzīve ir par trauksmainu vai strauju.

Manas sirds stīgas iesmeldzas, lūkojoties, kā pasaule piepildās ar laikā iesalušām statujām, kuras sarūsē, spītējot faktam, ka tajās nav metāla pavedienu. Cienot patiesību, man jāpiebilst, ka reizēm tie iemanās atdzīvoties, no ilglaicīgā miega izkārpīties. Un tad tie dzīvo, bet to miesā vairs nemājo īslaicīgas degsmes dzirkstelītes. Tur nu laternas vīd, kas nosalušiem ceļiniekiem pirkstus apsilda un ceļu mājup parāda. Jo tur ir gaisma, īsta gaisma, nevis neaizsniedzama, miglā savijusies bāka, kuras blāvā liesma izmisušajiem sapņus par krastu vēsta un kuras tumsnējie dūmi dvako pēc krāčainām beigām.

Retās reizēs kā pirmie, tā otrie attopas un pamana savas filozofijas zemūdens akmeņus. Viņi ierauga savas kļūdas, bet tas nenozīmē, ka tie ir spējīgi mainīties. Galu galā cilvēki ir sentimentālas būtnes.

Nespodrais zvans, kas nolikts par ārdurvju vienīgo sargu, padevīgi paloka galvu, lai izziņotu atnācēju iegriešanos. Tiem līdzī iešmauc arī salta vēja šalts, kas nopūš aizdegtās bišu vaska sveces un sagāž dažas uz rakstāmgalda sakrautās tievu līniju un nezināmu zīmju pildītās papīra strēmeles.

Jaunpienācēji ātriem soļiem šķērso ejas, no to apavu zolēm noveļas zaļas skuju un ķepīgi zemes krikumi, tie ar skatienu novērtē klaustrofobiski piekrautos plauktus. Atnācēji pārmij dažus pieklusinātus vārdus ar darbnīcas pārvaldnieku. Atrodos patālu, bet tāpat uzķeru pietiekami, lai saprastu, ka runa iet par vijoļu mūziku bērēm.

Ejam pa sērsnu, negribīgi vilkdami soļus. Liktenis iet mazliet par strauju, es iepalieku. Nezinu galamērķi, bet kaut kas mudina lāčot vien uz priekšu. Sniega virskārta tur manu soļu smagumu mēmā padevībā, vienīgais tās piepūles apliecinājums – sīkas grumbas sērsnas nevainojamajā porcelāna ādā. Bet esmu par aizņemtu, lai pamanītu, ka tā varētu iesniegt darba nespējas lapu, jo cenšos neatpalikt. Liktenim nepatīk, ja nomaldāmies.

Man nekad nav izdevies tam pa istam pietuvoties. Bet šoreiz dzestrajā ziemas gaisā ir jūtams kas jauns, viņa gaita, lai gan aizvien strauja, šķiet gausāka kā ierasts, un attālums starp mūsu kaleidoskopa kroplotajām realitātēm liekas caurskatāmāks. Es zinu, ka varu viņu panākt. Bet nezinu, kas sekos pēc tam. Man nevajag atvainošanos, bet šaubos, ka tāda tiks piedāvāta. Man nevajag laicīgās ārišķības. Taču neiebilstu pret vainas atzīšanu.

Stindzinošas vēja aukas saceļ sniega strēles, tās kopā ar mums ceļo pa šo balto, vien retumis priēžu pārtraukto, bezgalīgo ceļu. Attāli sadzirdu ūdens šalkoņu. Es zinu, kur ved šis ceļš. Sērsna iebrūk kā vecas mājas jumts.

Viņa rauj mani šai kritienā līdzī, nepiedāvājot drošības garantijas, tā vietā skrāpsnas skaudrās, asmenim tik līdzīgās malas pieglaužas nosalušajai miesai, pieprasot upuri – asins dvēseli. Smeldzes skudras rāpo pa miesu, bet, neatradušas pūzni, tās aizies. Sāpes ir smalkas, tām netīk palikt bez ērtām mājām.

Priežu stāvi vairs nav tikai reti viesi, iztālie tēli un ūdens šalkoņa savā skaļumā pieprasa atzišanu vai varbūt kripatu cieņas. Ieraugu akmens krāvumu, vecu likteņbiedru, un sastingstu, bet šim dvēseles sasalumam nav nekāda sakara ar Lauska esamību. Skatos uz savu kapu. Kāpēc gan mēs esam šeit?

Palūkojos uz ceļu, kuru esmu mērojusi, lai nokļūtu šajā pagātnes uzplaiksnījumā. To klāj sīkas manu asiņu lāses. Paskatos uz Likteni, bet viņa rokas ir tīras...

No pazems plūst klusas gaudas, dvēseles raudas. Sirdī kaut kas jauns pamostas un es zinu, ka man tas kaps ir jāatrok vaļā. Ka tam neklājas būt pilnam.

MINIATŪRA

Es ieeju dāmu tualetē un mana mīļākā kabīne ir aizņemta. Neredzu meiteni aiz lētajām kabīnes durvīm, bet ieraugu ka viņai kājās ir oranžas krosenes. Iekšēji burbuļodama mēmās dusmās, ieeju blakus kabīnē, kura sagādīšanās dēļ ir brīva. Lai gan šis tāds dzīves sākums vien ir mans niknums pieprasa balsstiesības. Pie sevis nosaucu oranžo kroseņu īpašnieci par maitu. Lai gan pati ļoti labi apzinos, ka dusmojos nepamatoti. Un turklāt pat ne jau uz viņu. Par kārtību, kas ir tikusi sašķaidīta tūkstošos mazos gabaliņos. Vai par to, ka man istabā ir satecējušas sienas. Vai par to, ka vairs nezinu kur man ir vieta. Vai par to vēl vienu nieku, aiz kura nepaguruši rindā stāv citi. Un šī oranžo kroseņu īpašniece, kurai pat nezinu vārdu, ir pārvērtusies par punktu, uz kuru varu sūtīt savas emocijas. Nē, par punktu ne, jo tādā nepietiktu vietas. Par pasauli. Dusmu un izmisuma valstību. Izeju no kabīnes un ieskrienu viņā. Un nu man ir puns, kuru ir uzsitusi vesela planēta. Vai arī to izdarīja meteorīts? Paveros viņā, skaitīdama atvainošanās pātarus, jo redzu ka arī viņai ir puns. Un pēkšņi man gribas ar viņu sadraudzēties. Jo kurš gan negrib biedroties ar kādu, kas savā cv varētu rakstīt, ka uz brīdi ir kļuvusi par veselu planētu?

Anete Berģe

Mani sauc Anete, ikdienā man patīk dziedāt, spēlēt klavieres, retu reizi dejot, kā arī apmeklēt kādu teātra izrādi. Katru vakaru dodos garās pastaigās ar suni un man ļoti patīk vērot saulrietus, kā arī fotografēt tos. Esmu strādīga, izpalīdzīga, sirsnīga, un bieži kopā pasmejies ar draugiem.

FRAGMENTS NO DIENASGRĀMATAS

-19.01.2022.-

Mana brāļa dzimšanas diena, bet es... Es joprojām slimnīcā. Kā jau katru rītu māsiņa pārbaudīja asinsspiedienu un temperatūru.

- **9:30** - Pieveda brokastis pie neiroloģijas nodaļas durvīm (kaut kāda nezināma putra mannas un griķu sajaukumā, bezgaršīga tēja un maize ar sviesta kluci).
- **11:55** - Ienāca māsiņa un paziņoja, ka pie manis 12:30 rādīsies neirologs.
- **12:30** – Neirologa vizīte, tiek pārbaudīti muguras muskuļi un ceļi. Apgūlos uz vēdera un sajutu sāpes mugurā, taču ārsts turpināja pārbaudīt, kaut redzēja, cik man ļoti sāp (tas man lika atcerēties par dažādām baisajām spīdzināšanas metodēm viduslaikos), bet tas ir viņa darbs.
- **13:00** – Pusdienas (Rīsi ar gulaša mērci, laša zupa un maize – nu vismaz ēdams!)

Pēc pusdienām ir savs brīvais laiks, un es, kā jau katru dienu, sarunājos ar savu labāko draugu Kristiānu. Mēs kopā skatījāmies filmas vietnē Hyperbeam.

- **16:30** – Vakariņas (Pica, tēja un zemenes ar putukrējumu – oho - tas jau ir sasniegums, zemenes ziemā!)

Patstāvīgais bezmiegs mocīja, es nevarēju aizmigt un visu atlikušo laiku līdz 1:00 runājos ar Kristiānu.

Arlabunakti <3

-16.07.2022.-

Mana 17.dzimšanas diena.

- **00:00** – Nopūtu svecītes, izlasīju apsveikumus un devos gulēt – Daudz laimes, Anete!
- **5:30** – Kā jau vienmēr – dzimšanas dienā NAV IESPĒJAMS pagulēt, jo radi ceļas agrāk un cer paši pirmie sveikt.

Šai dienai es ļoti gatavojos, jo šoreiz mani sagaida vairāki draugi.

Sāku gatavot uzkodas un pati cepu torti, jo veikalā nav manas mīļākās tortes – Cielaviņas.

Pamazām ierodas draugi, apsveic, taču visvairāk es gaidīju savu puisī Seržu. Viņa dāvana tiešam bija pārsteigums – Lācis (Toļa), kurš ir 2x lielāks par mani, un daudz saldumu.

Alkohola nebija daudz, jo nemaz nebija plānots dzert, bet svētku atmosfērā viena glāzīte šampanieša nav nekas. Mēs visi dejojām pie latviešu populārākās mūzikas, kā arī dziedājām tās, protams, bija arī rotaļas un pasākuma beigās fotosesija. Šī diena bija neaizmirstama, pati labākā dzimšanas diena manā mūžā.

Vakarā kopā ar Seržu uzlikām sejas maskas un drīz vien devāmies gulēt.

-28.12.2022.-

2 dienas pirms 2023. gada, un es izdomāju saslimt. Jutos tik šausmīgi, temperatūra turējās virs 38, iesnas, kaulu sāpes, asaras – sāpes un sevis žēlošana.

Biju ļoti bēdīga, jo es plānoju sagaidīt 2023. gadu ar Seržu, bet laikam nebija lemts.

Aizgāju gulēt jau 20:00, un tā arī viena pati biju mājās. Vissliktākais – 2023. gads sagaidīts.

Samanta Ērgle

Mani sauc Samanta, esmu 12.klases skolniece. Iepriekš mācījos pavisam mazā lauku skolā – Jāņa Zālīša Sausnējas pamatskolā, bet 2019. gada septembrī savas skolas gaitas uzsāku Pļaviņu vidusskolā.

Protams, kā jau visi jaunieši, brīvajā laikā nodarbojos ar saviem hobijiem. Diemžēl, mājās man nav iespējas spēlēt basketbolu, tāpēc to daru sporta stundās ar saviem klases biedriem. Tomēr vislielāko daļu no sava brīvā laika es veltu medībām. Par mednieci kļuvu jau 16 gadu vecumā.

Literārā pasaka

TICĪBAS SPĒKS

Reiz, kad cilvēki vēl cienīja viens otru, dzīvoja kāda ģimene. Šī ģimene bija diezgan nabadzīga, bet kopumā, kā jau parasta ģimene. Kādu dienu Dieviņš apveltīja šo ģimeni ar dēlu. Vecāki ilgi domāja un nolēma puiku saukt par Visvari.

Gāja gadi un, neskatoties un nabadzīgo dzīvi, Visvaris auga kā ozols- stiprs un stalts. Drīz būs laiks Visvarim iet skolā. Bet par mācīšanos taču ir jāmaksā, tāpēc viņa māte gadiem bija rāvusies vaiga sviedros, lai nopelnītu naudiņu mācībām. Tēvs jau, protams, neuzskatīja, ka tas ir nepieciešams, jo esot jādara lauka darbi. Šī iemesla dēļ, liela daļa bērnu mācījās mājās. Tomēr mamma vienmēr teica: "Tikai ar zināšanām tu vari sasniegt to, ko nav spējuši sasniegt citi". Viņa turpināja strādāt gan dienu, gan nakti. Mājās viņa pārnāca nogurusi un bezspēcīga, tāpēc viņa nebija spējīga pavadīt laiku ar ģimeni. Visvaris aizvien retāk redzēja savu mammu, tāpēc sev apsolīja: "Kad sāksu iet skolā, mācīšos tā, lai mamma būtu lepna".

Nu pienāca septembris un Visvaris sāka savas skolas gaitas. Mācības tolaik nebija tādas kā tagad. Skolā mācīja dzīves gudrības. Visvaris pildīja savu solījumu un mācījās patiešām cītīgi- lasīja un klausījās. Katru dienu viņš, pārnācis mājās, uzreiz ķērās pie mājasdarbiem. Visvaris bija izcilākais klasē. Viņa klasē bija pavisam maz bērnu, jo reti kurš varēja atļauties mācīties skolā. Viena no svarīgākajām atziņām, ko viņš ieguva bija: "Ne vienmēr ir jāizvēlas skaistākais, ne vienmēr ir jātiecas uz visaugstāko".

Skolu Visvaris pabeidza kā izcilnieks un nu bija pienācis laiks, sākt pieaugušo dzīvi. Visvaris ieguva darbu kādā rūpnīcā. Viņš bija galvenais pārvaldnieks. Mamma bija diezgan lepna, jo dēls bija izaudzis liels, gudrs un nu strādāja labā darbā. Kādā dienā, kad Visvarim bija jādodas mājās no darba, ārā smidzināja lietus un starp mākoņiem laužās saules stari. Izgājis no rūpnīcas, Visvaris ievēroja, ka uz pļavas ir redzama varavīksne. Viņš bija lasījis daudz stāstus, un ticēja, ka varavīksne pie sevis slēpj dārgumus. Tāpēc viņš, daudz ko nedomājot, devās skatīties, kas tad pie šīs varavīksnes atrodas. Nonācis pie varavīksnes viņam bija izvēle- kāpt debesīs, vai lūkoties zem tās. Un nu Visvaris atcerējās svarīgo atziņu, ko mācījās skolā, ka ne vienmēr jātiecas uz visaugstāko, tāpēc viņš ņēma lāpstu un raka. Viņš raka un raka, raka un raka. Kad Visvaris grasījās padoties, viņa lāpsta atdūrās pret māla podu. Visvaris izcēla podu ārā, notīrīja to no zemes, atvēra un tas, ko viņš redzēja, viņu pārsteidza. Pods bija pilns ar zelta monētām. Šo podu viņš uzdāvināja savai mammai kā pateicību, par visu, ko viņa darīja dēla labā.

Un nu, visi ticēja zināšanu spēkam!

Edīte Visocka

Es esmu 12. klases skolniece Pļaviņu vidusskolā.

Es sevi raksturotu kā radošu personu, un manā dzīvē liela nozīme ir mākslai. Ar vizuālo mākslu nodarbojos kopš es sevi atceros. Mākslā es rodu brīvību, jo varu pēc savas iedvesmas gleznot jebko, sākot no ainavas un beidzot ar savām iedomām un fantāzijām.

Arī mūzika man ir tuva. Esmu beigusi Pļaviņu mūzikas skolu, kur esmu apguvusi klavierspēli, tāpēc arī ir brīži, kad uznāk vēlme pašai sacerēt vai sameklēt kādu dziesmu, ko iemācīties spēlēt uz klavierēm.

Daļu brīvā laika arī pavadu dabā, dodoties pastaigās, kur gūstu savu radošo iedvesmu.

MIRKLIS

Noķēru aiz astes to mirkli,
Kad smaids lūpu kaktiņos mīt
Un turēju rokā, lai neaizbēg,
Lai vējā lidinās un plivinās tepat
Iegravēju to plānajā ledū,
Kas pārklāj upi ziemas vidū,
Lai neaizbēg
Un, lai saulē mirdz tepat.
Bet rudenī es noslēpu to lapu kaudzē,
Lai čabinās un mitinās tepat
Lapās krāsainās
Tas mirklis, ko aiz astes noķēru

MŪZIKA

Lai atskan dziesma,
Lai sabirst notis kā sapņi,
Lai ļaužu sirdis šurpu tiecas
pār raizēm, pār likstām uz bezgalību.

Mūzikas valoda līgani daiļā
Uzrunā mūs un nepalaiž vaļā.
Lai runā, lai kliez caur miglas tvaikiem,
Un, lai esam tajā uz visiem laikiem.

VIZBULĪTES

Bet vai tad sasniedzams ir jebkas,
Ja pašapziņas sēklas neaplaisti,
Kad runā ar sevi,
Un saki, ka nevari.

Jo vai tad vaina ir vizbulītēs,
Kas neaug uz bruģa
Un neplaukst
Uz lauzta un labota trotuāra.

RUDENS, LAIKS

Rudens nāk ar aukstu dvašu,
Apēd koku lapas sārtās,
Nav ne tauriņu, ne mušu,
Ne pat zaļas zāles sētā

Vēji šalc klusu,
Sals ir gaidāms,
Un zeme taisās uz dusu,
Un tas nav maināms.

Jo laiks steigšus iet,
Un nākas mirkļus siet,
Lai tie nezūd mums,
Jo ir dārgums.

Radošais darbs literatūrā – variācijas ap
Ojāra Vācieša un Imanta Ziedoņa daiļradi

GADALAIKI

Sniegota ziema ir kā **balta pasaka**,
Zvīguļo sniegpārslas aukstajā vēja **elpā**,
Tās dejo un virmuļo,
Kā pēc smalkas melodijas **sī minorā**.

Bet tad - no ziemas atvadās saulesstars,
Un garu ģīmi ēnas tai rāda,
Pēc atvadu brīža nāk pavasars,
Un zeme top lekna zāles klāta.

Tas ir ziedonis, kas nerimst,
Kad ābeles ietērpjas baltu ziedu segā,
Un, **kad piedzimst**,
Mazi, priecīgi vizbulēni.

Pēc pavasara ir **dzegužlaiks**,
Kad vasaras karstums vēl ir maigs,
Kad zelt sāk **magones** sarkanās,
Kas **sētas kartupeļu starpās**.

Bet, kad augt sākt meža malās
Melnās ogas un sarkanās,
Tad svelme ir pilnā sparā,

Un pie ziediem dodas **taureņi uzbrukumā**.
Taču tik un tā siltās dienas kļūst atkal
drēgnas.

Līst lietus, atkal vēss,
Bet parādās **krāsainas** un **pasakainas**
ainas.
Un zemi klās krāšņa sega, kas čaukstēs.

Arī Latvijas **dižkoki** mainīs savu veidolu,
Un **uz putnu lielceļa** satiksme veidosies,
Bet bērni dosies uz skolu,
Un pa ceļam ar kastaņiem blēņosies.

Un atkal no jauna, rudens ieved ziemu
maigi.

Re, kā mainās gadalaiki!
Ziemu nomaina pavasaris,
Pavasari – vasara.

Bet laiki nav svarīgi,
Svarīgi ir cilvēki,
Jo viņi var **likt** cits citam **plaukt**,
Stipri pavasarot un ziemas
aukstumam **zust**.

Radošums – mans aicinājums

Radošums ir visprecīzākais vārds, kas raksturo mani – Pļaviņu vidusskolas latviešu valodas un literatūras skolotāju Sandru Silirovu. Man tas palīdz skolas darbā, sadzīvē un atpūtā.

Mācot skolēnus, radošums izpaužas manā runas manierē, lai spētu skolēnos radīt interesi un aizrautību. Virzu teorētiski apgūtās zināšanas pārveidot praktiskos, radošos darbiņos.

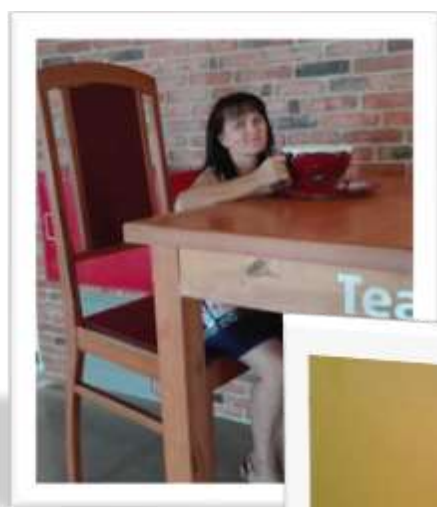
Radošums palīdz ieraudzīt dzīves krāsainību, iespējas, izaicināt, iepriecināt sevi un citus, radīt ko jaunu, nomierināties, atpūsties, kā arī pārsteigt. Mana aizraušanās ir rokdarbi, tiem gan neatliek daudz laika, tomēr cenšos ik pa brīdim paadīt, patamborēt vai citādi radoši izpausties.

Rokdarbi man sniedz gandarījumu, atbrīvo no negatīvām emocijām, palīdz sakārtot prātu.

Mana dzimtā puse ir Pļaviņas, un te ir arī mana pirmā skoliņa – “Mazā skola” Daugavas malā. Dzīve ir pārsteidzoša! Mana pirmā skolotāja Vilhemīne Daukste ir manas audzināmās klases skolnieces Evijas Strazdiņas vecvecmamma. Mēs nekad nevaram droši zināt, kādus dzīves līkločus iesim. Atliek tikai pabrīnīties, ka pēc dažiem gadu desmitiem esam atkal tur, kur reiz iesākās bērnība.

Esmu sevi izpaudusi dažādās jomās: pirmsskolā, sākumskolā, logopēda darbu veicot un mākslas jomas priekšmetus mācot. Pašreiz ir laiks, kad sevi izjūtu latviešu valodas un literārajā jomā.

Man patīk šis izaicinājums! Ja esmu nolēmusi un aizvērusi vienas durvis, tad ar interesi lūkojos, ko sniegs nākamais pagrieziena punkts...

PIELIKUMS

- *12. klases skolēnu sagatavotās runas konkursam “Izstāsti savu skolu” – veltījums skolai 105. jubilejā.*
- *8. klases skolēnu radošie darbi, skolas jubileju gaidot.*

12. klases skolēnu sagatavotās runas konkursam
“Izstāsti savu skolu” – velījums skolai 105. jubilejā

Samanta Ērgle

SKOLAS TRADĪCIJAS - SKOLAS KRĀSAS

Manai skolai ir īpaša vēsture. Tā piedzīvojusi dažādus vēstures notikumus, bet ir bijusi pietiekami stipra, lai arī šobrīd tajā varētu mācīties mēs – Pļaviņu vidusskolas skolēni. Skola ir piedzīvojusi neskaitāmu nosaukumu maiņu – sākumā Stukmaņu Brimmerbergas ģimnāzija, tad bijusi arī Rīgas apriņķa ģimnāzija, Pļaviņu novada ģimnāzija, bet nu atgriezusies pie nosaukuma Pļaviņu vidusskola. Laika gaitā ir attīstījušās un nostiprinājušās dažādas tradīcijas, piemēram, Žetona vakars, Melnās kafijas vakars, Absolventu kauss basketbolā, Dziedošā klase, 100. diena sākumskolā. Ja tām skolas tradīcijām, par ko es vēlos runāt, būtu jādod krāsas, tad tās būtu karoga karmīnsarkanā, saules dzeltenā un lepni zilā.

Melnās kafijas vakars ir karmīnsarkanās krāsas tradīcija, kad tiek godināti 1919. gada Latvijas Neatkarības kara notikumi un vakara jundā izsaukti 14 kritušo kadetu vārdi un pie viņu fotogrāfijām tiek aizdegtas lāpas. Pateicoties Pļaviņu vidusskolas leģendārajai skolas direktorei Edītei Kupčai, tika nodibināts kontakts starp Pļaviņu vidusskolu un Latvijas Nacionālo aizsardzības akadēmiju, kas organizē šo tradīciju. Esmu lepna, jo varu teikt – Pļaviņu vidusskola ir vienīgā skola Latvijā, kura tiek aicināta vērot šo īpašo pasākumu klātienē. Mums tiek dota iespēja gan redzēt vakara jundu, gan nogaršot miežu kafiju un rupjmaizi ar marmelādi, iespēja stāvēt plecu pie pleca ar kadetiem, valsts vīriem un citām augstām amatpersonām. Kad atskan kopīgi dziedātā dziesma “Daugav’s abas malas mūžam nesadalās”, tad gan skudriņas skrien, gan sariešas asaras acīs.

Runājot par dziesmām – mūsu skolā ir viena ļoti labestīga un saulaina tradīcija, kad uz skatuves kāpj klases koris. Tas ir konkurss “Dziedošā klase”. Pasākumā katra klase uzstājas ar sagatavotu priekšnesumu – latviešu komponista dziesmu. Šo konkursu 2011. gadā uzsāka rīkot skolas pašpārvalde, kopā ar mūzikas skolotāju Aivu Siliņu un latviešu valodas skolotāju Silgu Stučku. Tas pirmsākumos bija pat vairākās kārtās. Svarīgākais noteikums – jādzied visai klasei. Šogad, skolas 105. jubilejas gadā, ir aicinājums iesaistīt arī absolventus un vecākus. Dziedātāju sniegumu vērtē kompetenta žūrija – tajā ir gan mūzikas skolotāja, gan kāds pārstāvis no Pļaviņu mūzikas skolas, gan kāds absolvents, kas savu dzīvi saistījis ar mūziku, piemēram, bieži tā ir Pļaviņu kultūras centra direktore, skolas 1983. gada absolvente un grupas “Pļaviņu muzikanti” soliste Astrīda Davidova un 1974. gada absolvents, komponists Imants Siliņš. Kādi tik talanti netiek atklāti šajā pasākumā, bet, manuprāt, vērtīgākā ir klases kopābūšana. Katrs priekšnesums saņem kādu no nominācijām, tāpēc pasākumā visi ir ieguvēji un dodas mājās ar saulainu smaidu.

Katrai skolai ir savi simboli, kas manā skolas tradīciju paletē saņem lepno zilo krāsu. Pļaviņu vidusskolas žetonā ir attēlota vieta, kur Aiviekste ietek Daugavā. Domāju, ka visiem

ir saprotams, ka tāda vieta ir tikai viena un tā ir pie mums – Pļaviņās. Ar lepnumu skatos uz skolas karogu, kurā ir redzamas latviešu tautas spēka zīmes – raksti, ozolzari, uzlecoša saule – un izšūti Rūdolfā Blaumaņa vārdi “Mans zelts ir mana tauta, mans gods ir viņas gods”. Manuprāt, gods ir augstākais vērtības mērs. Un man bija tas gods piedalīties karoga pārņemšanas ceremonijā, kad mēs, pagājušā gada vienpadsmitie, solījām augstu turēt un godāt skolas tradīcijas. Šogad karogu solījumu teiks un karogu pārņems tagadējā 11. klase. Katrs 1. septembris sākas ne tikai ar karoga ienešanu un valsts himnu, bet arī ar skolas himnu. Tā ir Valtera Kaminska dziesma ar Ārijas Elksnes vārdiem. Ir stāsts, ka šo dziesmu komponists ir sacerējis pēc kādas skolas pasūtījuma, jo skola atrodas Daugavas krastā. Mums nav ziņu, vai šis pasūtījums ir nācis no Pļaviņām, bet tik ļoti gribas ticēt, ka “Dziesma pie Daugavas” ir tapusi tieši mums, jo mēs esam laimīgi savā skolā un dziesmas vārdi “smaržo pēc laimes pie Daugavas” to vēlreiz apliecina.

Edīte Visocka

PĻAVIŅU VIDUSSKOLA - SKOLA DAUGAVAS KRASTĀ

Mana skola ir skola gleznainajā likteņupes krastā, kas kā pati Daugava ir ar stipru plūsmu, ko veido tās tradīcijas, sasniegumi un absolventi, kas nes mūsu skolas vārdu valstī un pasaulē. Mūsu skola ir bagāta ar dažādām tradīcijām – gan ar sportiskām, ar radošām, ar draudzīgām un patriotiskām.

Kad 1936. gadā Pļaviņu vidusskolas izlaidumā viesojās prezidents Kārlis Ulmanis, viņš teica: “Ir brīnišķi, ja vienojas pagātne, tagadne un nākotne”.

Kāda tad ir bijusi manas skolas pagātne? Skolas nosaukumi mainījušies 15 reizes. Skola darbojusies vairākās vietās. Līdz šī brīža skolas ēkas atklāšanai 1966. gadā skola tik tiešām atradās pašā Daugavas krastā, tāpēc 1974. gada absolvents Imants Siliņš uzraksta dziesmu skolotāja Pētera Lustes vārdiem “Absolventu himna”, kurā ir vārdi: “Daugaviņa, māmuliņa, tavos krastos augām mēs, tavu zilo viļņu dziesma skanēja mums dvēselēs”.

Kopš 1934. gada Daugavas un Aiviekstes satikšanās vieta tiek simboliski iezīmēta Žetonā, kas tiek pasniegts abiturienti katru februāra pirmajā sestdienā un skolā pulcējas arī citu gadu absolventi, kopā tiek dziedāta skolas himna, pārspriesti skaistie skolas gadi, kādas katrai paaudzei iezīmējas ar saviem notikumiem. Dziedātāji atceras Uzvaras garšu Latvijas skolēnu Dziesmusvētkos, tad tika iegūta I pakāpe, dejojotāji pasmaida par nodejotajiem vakariem mēģinājumos un uzstāšanos sadraudzības pilsētā Sarkanda tālajā Kazahstānā. Atmiņu pavediens aizvijas uz LOTOS vienību kustību, kad vidusskolēni ne tikai ravēja kilometriem garās biešu vagas, bet arī slauca fermās govīs. Tas šodien šķiet prātam neaptverami. Sportisti brīnās par sportisko kūtrumu mūsdienu jauniešu rindās, tā teikt: “kad mēs bijām skolēni.. tad gan visa skola devās slēpošanas pārgājienā”. Mēs, šī gada divpadsmitie, savā Žetona vakara priekšnesumā meklējām katrs savu Laimes lāci un, šķiet, paveicām neiespējamo. Es domāju, ka to noteikti pārrunāsim nākamgad, kad atkal tiksīmies savā skolā sava žetona gada jubilejā februāra pirmajā sestdienā.

Tomēr es gribu uzsvērt, ka arī šodien esam aktīva un sportiska skola – piedalāmies projektā “Sporto visa klase”, ilgus gadus uzturam tradīciju – skolotāja Artūra Grīvnieka kausa izcīņas turnīru basketbolā 100 soda metienos, kā arī Absolventu kausa izcīņas sacensības. Skolēni aktīvi apmeklē tautasbumbas, vispārīgās fiziskās sagatavotības pulciņu, kā arī biatlonu un ik gadu pierāda sevi sacensībās. Esam arī draudzīgi un piedalāmies kustībā “Draudzīgā skola”, un ik gadu skolā notiek “Labo darbu nedēļa”. Piedalāmies dažādās akcijās, piemēram, UNESCO iniciatīvā “Lielākā pasaules stunda”, un jau 11 gadus esam Ekoskola, un tās uzdevums ir pamazām veidot skolas dārzu, kurā aug absolventu dāvētie augi.

Jau no laika gala esam radoši un mākslinieciski. Gleznotājs Aleksandrs Štrāls un tēlnieks Voldemārs Jakobsons šajā skolā ir mācījuši zīmēšanu, savukārt komponisti Jānis Norvils un Herberts Vikmanis ir pasnieguši dziedāšanas stundas. Arī šobrīd skolā ir koris un tautisko deju kolektīvs, vokāli instrumentālais ansamblis, folkloras draugu grupa, skolēni uzstājas dažādos pasākumos. Arī daiļliteratūra mūsu skolai ir tuva - kopš 1998. gada ik pēc 5 gadiem iznāk skolas literārais žurnāls „Solis”, kurā apkopoti skolēnu radošie darbi. Arī šogad tie mūs priecēs un pārsteigs, jo skolai tuvojas 105. dzimšanas diena. Jā – mēs esam skola, kas dzimusi vienā gadā ar Latvijas valsti.

Kādreizējā ilggadējā mūsu skolas direktore Edīte Kupča ir teikusi: „Cik jauni mēs esam paši, tik jauns ir skolas gars”, tāpēc manas skolas gars joprojām ir jauns un tāds būs arī turpmāk, jo gluži tāpat kā Daugavas straume, tā mūsu skolā plūst skolēni un skolotāji, paaudzi nomaina paaudze, bet ir kas tāds, kas nemainīsies mūžam - šī skola ir Daugavas spēku mācījusies un ar savu spēcīgo straumi mūs no raupjiem akmeņiem veido par krāsainiem oļiem.

Matīss Vasks

PĻAVIŅU VIDUSSKOLA SPORTO

Mani sauc Matīss Vasks, mācos Pļaviņu vidusskolas 12. klasē. Šajā skolā sāku mācīties no 3. klases un šeit ir piedzīvots daudz skaistu mirkļu. Ļoti lepojos, ka mācos Pļaviņu vidusskolā un noteikti nākotnē atgriezīšos skolā un atskatišos uz labi pavadīto laiku kopā ar klases biedriem un skolotājiem.

3 minūtes ir par maz, lai es izstāstītu savu skolu. Mani interesē sports, īpaši esmu aizrāvis ar basketbolu, tāpēc stāstu par savu skolu saistišu ar sporta jomu.

Lai nonāktu līdz mūsdienu aktivitātēm, vēlos pakavēties pie vēstures mirkļiem. Pļaviņu apkārtnē izsenis ir piesaistījusi slēpošanas cienītājus, un skolas vēstures grāmatā ir minēts, ka skolai pagājušā gadsimta septiņdesmitajos, astoņdesmitajos gados ir bijis slēpošanas novirziens. Skolēni piedalījās dažāda mēroga sacensības netālajā slēpošanas sporta bāzē “Jaujas”, kur bija viena no pirmajām izgaismotajām slēpošanas trasēm. Ne velti mēs lepojamies ar saviem olimpiāžu dalībniekiem slēpošanā Inetu Kravali, Jāni Hermani un arī pašreizējo biatlonistu Aleksandru Patrijuku. Mūsdienās sporta skolotāja un arī skolas absolventa Jāņa Eiduka

gādību ir izveidota slēpošanas un biatlona trase “Jankas”, kur ikkatrs skolēns var mācīties un pilnveidot savas prasmes šajos sporta veidos.

Pļaviņu vidusskola atrodas tik sportam izdevīgā vietā, ka iespējams attīstīt gan futbola meistarību, gan hokeja ripu padzenāt, ja ir izveidots ledus laukums aiz sporta zāles, gan skvošu uzspēlēt pie skolas esošajā āra skvoša laukumā, gan ar rolleriem izbraukt apli stadionā, gan trenēties dažādos citos sporta veidos. Arī šaha spēle šobrīd ir iecienīts brīvā laika pavadīšanas veids, un ir iespēja konsultēties ar 1979. gada absolventu Uldi Melderī – šaha treneri un meistarkandidātu šahā.

Kā jau minēju, mans mīļākais sporta veids ir basketbols, un es esmu priecīgs un lepns, ka manā skolā ir ar šo sporta veidu saistītas tradīcijas.

Katrai skolai ir kādi leģendāri skolotāji, kurus pazīst vairākas paaudzes. Tādi mūsu skolā ir Gunta un Aleksandrs Kondratski, Rūdolfis Lietavietis. Lai arī sporta skolotājs Artūrs Grīvnieks jau daudzus gadus nav ar mums kopā šai saulē, viņa vārdu skola daudzina un atceras katru gadu. Un tas nav tikai tāpēc, ka viņš savulaik ar vecāko klašu skolēniem izbūvēja pašreizējo skolas stadionu. Tas ir saistībā ar ikgadējām sacensībām – Artūra Grīvnieka kausa izcīņu 100 soda metienos basketbolā. Šo kausu skolai dāvāja skolas absolventi 2000. gadā, tātad jau 22 gadus tajā piedalās gan zēni, gan meitenes, gan vecāki, gan skolotāji, gan skolas absolventi.

Saistībā ar basketbolu un absolventiem ir vēl viena sena skolas tradīcija. Pirms 47 gadiem skolas absolventi uzaicināja uz maču vidusskolēnus. No tā laika katru gadu pirms Žetona vakara notiek absolventu komandu un vidusskolēnu komandas savstarpējās sacensības. Šogad piedalījās 9 komandas. Žetona vakara svinīgās daļas izskaņā tradicionāli tiek nosaukti gan basketbola sacensību, gan soda metienu uzvarētāji. Mans laimīgais skaitlis šogad ir 3 – gan komanda ieguva 3. vietu, gan soda metienos bronzas godalga šogad bija manā kontā.

Tā bija fantastiska pieredze, un kā teicis skolotājs Grīvnieks – “nav tāda vārda – nevaru”, tāpēc es noteikti varēšu un arī turpmāk piedalīšos šajās sportiskajās aktivitātēs, bet tad jau kā Pļaviņu vidusskolas absolvents!

Mikuss Krēbss

PLĀVINU VIDUSSKOLĀ AR PATRIOTISMU SIRDĪ...

Esmu no Vietalvas, bet mācos Pļaviņu vidusskolā. Savas skolas gaitas uzsāku Odzianas pamatskolā, kas šobrīd tiek saukta par Pļaviņu vidusskolas filiāli, bet tajā kopš 2016. gada mācības nenotiek. Odzianas pamatskolā, kura pagājušā gadā nosvinēja 125 gadskārtu, bijušo darbinieku un skolēnu soļi skan tikai absolventu salidojumos. Tā ir tikai dažādiem mērķiem izmantojama ēka, lai gan mācību process te nenotiek. Bet man prieks, ka tā nav atstāta novārtā, ka to izmanto nometņu rīkošanai, notiek kultūras pasākumi skolas svinību zālē un sacensības un balles sporta hallē.

Kā jau minēju, no 4. klases katru rītu mēroju 16 km garo ceļu uz Pļaviņu vidusskolu un atpakaļ uz dzimto Vietalvu. Uzsākot mācības Pļaviņās, skola šķita milzīga, klasē bija vairāk par 25 skolēniem, bet manā klasē līdz tam mācījās tikai 5 bērni.

Savu izglītošanos es pašlaik turpinu Pļaviņu vidusskolā un esmu jau vidusskolas beidzamajā klasē. Esmu dejojis skolas deju kolektīvā, dziedājis kori, darbojies pašpārvaldē, Ekoskolā, veidojis dažādus video sižetus klases priekšnesumiem, jo mūsu skolā ir iespēja ne tikai iegūt zināšanas un nostiprināt prasmes, bet arī attīstīt dažādas spējas un talantus, taču vislielāko interesi man izraisīja iespēja darboties Jaunsardzē. Mūsu skolā ilgu gadu bija ļoti spēcīga Jaunsardze un ar to saistītas aktivitātes. Kopā ar vēstures skolotāju un Zemessargiem mums notika Barikāžu laika simulācijas spēle, kad skolas pagalmā tika norādītas vietas klasēm, kur no kartona kastēm tika būvētas barikādes, skanēja patriotiskas dziesmas un Barikāžu laika radio ieraksti. Mēs, jaunsargi, demonstrējām savu prasmi ievainotu cilvēku glābšanā, bet beigās visi cienājās ar zemessargu sagādātu putru, kas tika gatavota militārajā lauku virtuvē turpat skolas pagalmā.

Katru gadu, izrādot godu mūsu valstij, pie izliktā Latvijas karoga pirms Latvijas proklamēšanas gadadienas un Lāčplēša dienā jaunsargi stāvēja visas dienas garumā goda sardzē. Šīs sajūtas bija neapprakstāmas, jo mēs sajūtāmies tikpat atbildīgi kā Brīvības pieminekļa goda sardzes kareivji.

Kopš 2010. gada katru gadu (izņemot pandēmijas laiku) mūsu skolā notiek ierindas skate. Daudziem šķiet, ka šis pasākums varbūt atgādina padomju laiku vai militarizē skolas dzīvi. Es tam pilnīgi nepiekrītu, kas gan ir slikts tajā, ka skolēni iemācās un attīsta ritma izjūtu soļojot, ka iemācās nodziedāt kādu patriotisku dziesmu, piemēram, "Mirdzot šķēpiem" vai "Div'dūjiņas". Bet vislielāko ievērību no visiem patriotiskajiem pasākumiem manā uztverē ir jāpiešķir pasākumam, ar ko es visvairāk lepojos. Tas ir Melnās kafijas vakars. Šīs tradīcijas uzsācēja 2003. gadā ir mūsu skolas leģendārā direktore, vēstures skolotāja un politkluba vadītāja Edīte Kupča. Skolotājas Edītes Kupčas nav mūsu vidū, bet tradīciju turpina vēstures skolotāja Iveta Krastiņa, un kopš 2016. gada mūsu skola ir vienīgā skola Latvijā, kas tiek aicināta uz Melnās kafijas vakaru Latvijas Nacionālajā aizsardzība akadēmijā. Kas tad ir Melnās kafijas vakars? Tas ir pasākums, kad tiek godināti 14 kadeti, kas no Rīgas kara skolas sola 1919. gadā devās aizsargāt Rīgu, bet krita kaujas laukā. Viņu biedri, kas atgriezās skolā pēc uzdevuma veikšanas, neko citu neatrada skolas ēdnīcā kā maltu miežu kafiju, saziēdējušu rudzu maizi un džemu. Līdz ar to Melnās kafijas vakarā uz galda tiek likta rudzu maize, ievārījums un tiek dzerta melna kafija, dziedātas dziesmas un godināti kadeti, kas gājuši bojā, pildot savus pienākumus. Pagājušā gadā tika pieminēta arī iepriekšējā vasarā mirusī Aizsardzības akadēmijas kadete. Tas ir ļoti pagodinošs un emocionāls pasākums, un es ļoti lepojos, ka man ir bijusi iespēja to piedzīvot.

Ar nākamo gadu skolā tiks ieviesta vispārējā militāra apmācība. Es uzskatu, ka tas nav nosodāmi, jo mūsu sabiedrībai ir jāsāk saprast, ka cilvēkam dzīvē ļoti palīdz gan prasme sevi disciplinēt, gan spēja citiem palīdzēt ekstremālā situācijā, un es ļoti ceru, ka manā skolā atgriezīsies Jaunsardzes kustība un skolēni sapratīs, cik svarīgi ir būt savas valsts, dzimtās vietas un skolas patriotam!

Gvido Eizāns

PLAVIŅU VIDUSSKOLA- STIPRS PAMATS KARJERAS IZVĒLĒ

Plaviņu vidusskola ir vairāk nekā tikai skola, tā ir kopiena. Mācību, sapņotāju un panākumu guvēju kopiena. Cilvēku kopiena, kas tiecas pēc izcilību visos dzīves aspektos.

Skolai Plaviņās šogad atzīmēsīm 105, un tā lepojas gan ar pašreizējo skolotāju kolektīvu, kas nenogurstoši seko visām novitātēm un, šķiet, reizēm mācās vairāk par skolēniem, gan ar pedagogu zelta fondu, kas pašlaik bauda pelnīto atpūtu, gan gaišā piemiņā turamiem pedagogiem, kuri nu uz mums noraugās no mākoņa maliņas, bet katrs ir atstājis gabaliņu savas sirds skolas dzīvē.

Esmu dzirdējis, ka skolotāju darbu pielīdzina režīmam 24/7, bet es šodien neuzskaitīšu visus lieliskos pedagogus, kas savu dzīvi ir veltījuši un joprojām velta savam darbam. Es vēlos parunāt par skolotāja smagā darba augļiem – skolā iegūto dzīves pamatu skolēnu zināšanām, prasmēm un dzīves ceļa izvēli.

Protams, dzīves takas ir dažādas, vienas un tās pašas klases skolēni, kas mācījušies pie vieniem un tiem pašiem skolotājiem, sastopoties ar lielās dzīves realitāti, savu dzīvi veido ļoti atšķirīgi. Reizēm tie, kas skolā uzrādījuši labus rezultātus mācībās, bijuši priekšzīmīgi un apzinīgi, nespēj izvairīties no dzīves sagādātajām virāžām un nonāk sabiedrības rūpju bērnu sarakstā, bet daži palaidņi kļūst par cienījamiem juristiem un ārstiem, turīgiem biznesmeņiem.

Mūsu skolā bieži viesojas skolas absolventi. Ieklausoties viņu stāstos, nonākam pie secinājuma, ka arī neliela provinciālas pilsētas vidusskola var izveidot stingru pamatu skolēna nākamās profesijas izvēlei, dzīves veidošanai.

Ir patīkami, ka žurnāla “Jurista Vārds” galvenā redaktore, skolas absolvente Dina Gailīte tieši savā skolā uzsāk Satversmes simtgades atzīmēšanas pasākumus. Skatoties latviešu filmas, raksturlomās bieži redzam Ģirtu Krūmiņu – arī tas ir mūsējais. Spēlējot tradicionālajā basketbola spēlē un cīnoties par Absolventu kausu, pat prātā neienāk, ka atrodamies uz viena laukuma ar Latvijā un ārpus tās robežām zināmo mikroķirurgu Aivaru Tihonovu, *kantrī* mūzikas grupas “Sestā Jūdze” bundzinieku Aldi Strazdiņu vai liela farmakoloģijas uzņēmuma vadītāju Jāni Kalēju. Viņi un vēl ļoti daudzi veiksmīgas karjeras cilvēki ir mācījušies mūsu skolā.

Ikgadējās tradīcijas – Žetonu vakara – neatņemama daļa ir to absolventu, kuru žetoniem ir apaļa vai pusapaļa jubileja, uzstāšanās. Tad laba vēlējumus gan abiturientiem, gan skolas kolektīvam ir teikuši gan ornitologi, gan grāmatu autori, gan mediķi, gan skolotāji, gan uzņēmēji, gan juristi, gan aktieri un vēl daudzu jo daudzu profesiju pārstāvji. Un visi viņi saka paldies savai skolai. Pie tam - šie paldies nav tikai vārdos.

Ar absolventu gādību skolā notiek Draudzīgā aicinājuma pasākumi, kad tiek saņemti dažādi dāvinājumi, piemēram, grāmatas, galda spēles un pat nepieciešamas tehniskas preces. Bet no 1994. – 2016. gadam vienam 12. klases skolēnam, absolvējot skolu, bija iespēja saņemt 1933. gada absolventa Kārļa Daktera prēmiju 1000 ASV dolāru apmērā.

Pašlaik skolēniem, kas ar interesi apgūst dabaszinību priekšmetus un ir uzcītīgi citos mācību priekšmetos, iespējams iegūt izcilā un leģendārā mūsu skolas ķīmijas skolotāja Māra Siliņa vārdā nosaukto stipendiju 500 eiro vērtībā vienā semestrī. Šo stipendiju, sadarbojoties ar Vītoli fondu, ir nodibinājis kāds skolas absolvents, kas vēlējies palikt anonīms.

Es varētu vēl turpināt un turpināt mūsu skolas absolventu veiksmīgos karjeras stāstus, tāpēc secinājums ir viens – es pat teiktu, 99,9 % mūsu skolas absolventu uzskata, ka Pļaviņu vidusskola ir vieta, kur var izveidot stabilu pamatu turpmākai dzīvei. Arī es tā uzskatu, jo apgūstu to, ko man turpmākā dzīvē vajadzēs.

8. klases skolēnu radošie darbi, skolas jubileju gaidot

MANA SKOLA IR MANS LEPNUMS

Katru dienu, ejot cauri šiem atmiņu pilnajiem gaitenītiem, es vienmēr gūstu atgādinājumu par to, cik lepna es esmu par savu skolu.

Var teikt, ka skolai vienmēr ir bijusi liela loma manā ikdienas dzīvē. Tie ir atbalstošie un interesantie skolotāji, patīkamās telpas un pozitīvā atmosfēra.

Varbūt es katru dienu nenovērtēju savu skolu un tās vērtību, bet šo skolu es vienmēr atcerēšos kā to vietu, kura man ir iemācījusi visas svarīgākās dzīves mācības, it īpaši, dzīves būtību un nozīmi, kā arī dzīves patiesību.

Šī skola man ir devusi lieliskus draugus, atbalstošus klasesbiedrus un, pats galvenais, dzīves pieredzi gan labos, gan sliktos brīžos.

Es esmu pateicīga par to, ka šī skola mani ir veidojusi par tādu personību, kura ir spējīga patstāvīgi turpināt savu dzīves ceļu nākotnē.

Daudz laimes dzimšanas dienā, mana skola!

8.b klases skolniece Laima Silasproģe

MANAI SKOLAI JUBILEJA

Mana skola šogad svin savu 105. jubileju. Šie ir nozīmīgi svētki, jo tie parāda to, ka mūsu skola ir spējusi pastāvēt ilgā laika periodā priekš, bēdās, darbos un atpūtā.

Viena no skolas vizītkartēm ir kvalitatīva pasākumu, konkursu un projektu organizēšana. Pļaviņu vidusskola šo svētku svinēšanu uztver ļoti nopietni. Tiek veidots svētku koncerts un organizēta jubilejas nedēļa.

Es vienmēr atcerēšos, kā mūsu skolas 100. jubilejā mēs ar klasi uzstājāmies svētku koncertā. Šī bija pieredze, ko nevar aizmirst. Vienmēr, kad par to atceros, es jūtos lepna.

Manuprāt, visiem jābūt šai iespējai uzstāties, lai ikviens skolēns varētu sajūst šo lepnumu un piederības sajūtu.

Es ar prieku gaidu šī gada svinības. Es ļoti vēlos piedalīties organizēšanas procesā. Man patīk tas, ka mūsu skolā šī nozīmīgā jubileja tiek atzīmēta ar prieku un tas vienmēr atgādinās par jaukajām skolas dienām.

Arī tad, kad es vairs šeit nemācīšos, es varēšu kavēties atmiņās, atcerēties šīs īpašās svētku dienas.

Lai skaista jubileja!

8.b.klases skolniece Marta Ozoliņa

MANAI SKOLAI- 105

Skolai šogad 105. Tas ir ļoti daudz.

Mūsu skola un mūsu valsts Latvija ir viengadnieces. Abas ir daudz ko pieredzējušas lielajā laika skrējienā.

Šoreiz ,svinību priekšvakarā, es gribu padomāt par savu skolu – Pļaviņu vidusskolu.

Mainīties šeit ir viss, sākot ar ārējo izskatu, beidzot ar mācību procesu.

Cik vien es sevi atceros, šeit ir bijis daudz pasākumu, piemēram, talkas, dziedošās klases, sporta dienas, pop-ielas, lekcijas, ballītes, piemiņas pasākumi un daudzi citi. Manuprāt, vismīļākie pasākumi skolēniem ir radošie, kuros ir iespēja izpaust sevi dažādos veidos, piemēram, mākslā, mūzikā, sportā, svešvalodās un dzimtās valodas pasākumos. Tie palīdz nedaudz atpūsties un pārbaudīt savas prasmes dažādās jomās.

Var redzēt, kā skolēni cenšas veidot pasākumus un organizēt svētkus.

Paldies skolai, kas ļauj mums iesaistīties.

Es tiešām esmu pateicīga liktenim, ka mācos šajā skolā. Viņa ir devusi daudz emociju: prieku, bēdas, nesaprašanu, dusmas, mieru u.c. Nespēju noticēt, ka skola ir jau tik veca (105, taču ir liels skaitlis). Te ir mācījušās vairākas paaudzes, kuras arī lepojas ar šo skolu līdz pat šim brīdim.

Daudz laimes, skola!

8. b klases skolniece Alita Paļuga

MANAI SKOLAI 105

Manai skolai šogad 105!

Viņa ir pārdzīvojusi, pieredzējusi un redzējusi tik daudz.

Skolas vēsture ir salīdzinoši gara, precīzāk, 105 gadus, taču es to papildīnu un veidoju tikai 8 gadus.

Pļaviņu vidusskolu ir apmeklējusi mana ģimene trīs paaudzēs. Atmiņas par skolu visiem ir palikuša pozitīvas. Šī skola ir palīdzējusi satikt un iepazīt jaunus draugus, foršus skolotājus, interesantus nodarbību vadītājus. Skola mūs vieno.

Pļaviņu vidusskola veido 12 gadu atmiņas no mana skološanās laika šeit. Jautājot jebkuram, pārlicinos, ka šī skola katram ir dzīvē bijusi nozīmīga.

Mēs esam palīdzējuši veidot mūsu skolas identitāti, proti, centušies labi mācīties, piedaloties olimpiādēs, pašdarbības kolektīvos, koncertos, sacensībās, projektos un turpināsim to darīt arī nākošos gadus.

Skola, lai Tev izdodas mirdzēt un aizraut vēl jaudīgāk!

8.b klases skolniece Justīne Riekstiņa

MANAI SKOLAI- 105

Pļaviņu vidusskola – tā ir īpaša ar savu atrašanās vietu lielākās un varenākās upes Daugavas krastā, ar savu vareno pastāvēšanas laiku, ar savām iespējām sniegt zināšanas.

Es vārdos nevaru izteikt, cik lepns es jūtos, ka esmu daļa no šīs vēsturiskās un reizē mūsdienīgās, tehnoloģijām bagātās skolas.

Šī skola ļoti daudz nozīmē manā un arī citu skolēnu dzīvēs. Es jūtos šeit piederīgs un gaidīts.

Es un mana skola esam bijuši kopā mācībās un atpūtā, esam pavadījuši daudz laika mācību procesā, ekskursijās, konkursos, olimpiādēs, dažādos pasākumos. Es esmu pateicīgs par visām zināšanām, kuras esmu ieguvis skolā, kā arī ārpus tās.

Mana skola ir mans lepnums, un es nevaru pietiekoši novērtēt visu, ko šeit esmu ieguvis. Skolotāji un darbinieki šeit ir vienreizēji un, neskatoties uz maziem un lieliem konfliktiem starp skolēniem un skolotājiem, mēs vienmēr esam pratuši atrast pareizos risinājumus jebkurā situācijā. Es esmu gandarīts, ka varu šo skolu saukt par savu pirmo skolu. Ceru, ka šī skola turpinās kalpot nākamajām paaudzēm vēl gadu desmitus un varbūt pat simtus.

8.b klases skolnieks Gabriels Peltiks

MANAS IZGLĪTOŠANĀS CEĻA GALVENĀS PIETURAS

Viss sākās ar to, ka piedzima jauka meitenīte. Šai burvīgajai meitenei jau no bērnības ir patīcis palīdzēt cilvēkiem.

Pirmais sākums bija bērnudārzā, kurā tika sperti pirmie soļi, lai palīdzētu citiem, un viņa pārliecinājās, ka ir ļoti labi būt par palīgu. Pēc dažiem gadiem sākās pirmie piedzīvojumi sākumskolā – pavisam citā pasaulē.

Stundās viņa cītīgi klausījās. Kad pienāca brīdis rakstīt oranžajās mapītēs (personālajos portfolio) par ko vēlas kļūt, kad izaugs, meitenīte rakstīja, ka vēlas būt mediķis un vēlas palīdzēt cilvēkiem.

Sākumskolā šai meitenei bija veselības problēmas, kas ietekmēja viņas ikdienas dzīvi.

Meitene labi mācījās un par labām sekmēm tika iegūta sudraba liecība.

Ātri pienāca 8. klases laiks, kad tā ir jau jaunieta un vēlmes ir manījušās. Viedoklis par nākotnes profesionālo izvēli mainījās, kad skolā ieradās lektore, kura stāstīja par izmeklētāja profesiju.

Šobrīd es vēlos papildināt savas zināšanas un vēlos iegūt visu, ko skola piedāvā.

Un, lūk, tās ir tās pieturas, pie kurām es stāvu katru reizi, kad zinību autobuss to aizved pie nākošās.

Es šajā skolā vēlos gūt zināšanas savai nākotnei, lai nonāktu pie savas pēdējās - izglītošanās ceļa noslēdzošās pieturas.

8.a klases skolniece Adele Bērziņa

MANAI SKOLAI- 105

Ir pieņemts, ka cilvēka mūžu un dažādus notikumus vērtē pēc to vecuma. Jo vecāks, jo labāks, kvalitatīvāks. Vai gadu skaits tik tiešām ir vērtības rādītājs? Skolas jubilejas gaidās gribētu saprast, vai matemātiskais skaitlis 105 ir daudz vai maz, kā es pozicionēju sevi ar skolu un šo ciparu kombināciju?

Pirmkārt, mani 105 soļi šajā skolā sāka skanēt 2015.gada 1.septembrī. Toreiz samulsusi un kautrīga kopā ar mammu devos uz savu klasi pie skolotājas Sarmītes. Tā brīža emocijas gan vairs neatceros, bet viss šķita liels un brīnumu pilns. Vēlāk, proti, pēc skolā pavadītām 100 dienām, es vairs nejutos nedroši, jo biju iepazinusi skolas telpas un kabinetus. Arī turpmāk mana sākumskolas skolotāja ļoti bieži izmantoja skaitļus: skaitīja izlasītos vārdiņus, mācīja saskaitīt un saskaitīties, prata atminēt pulksteņa ciparu mīklu, rūtiņu un līniju likločos atrast pareizo ceļu.

Otrkārt, pavisam spilgtā atmiņā vēl ir 2018.gada maijs, precīzāk, skolas jubileja un gatavošanās tai. Kad Pļaviņu vidusskolai palika 100 gadi, es un mana klase dziedājām dziesmu “Kad mazā sirsniņa lūdz”. Skolotāja Sarmīte ļoti centās, lai mēs nodziedātu tikpat labi kā konkursā “Dziedošās klases”. No tā brīža es sapratu, ka viss ieguldītais darbs vienmēr nes labus rezultātus.

Treškārt, skaitli 105 var sadalīt divos dažādos skaitļos – 10 un 5 vai trīs ciparu kombinācijā 1, 0 un 5. Bet skola bez šiem skaitļiem nav iedomājama, jo var viegli piešķirt klasēm nosaukumus, piemēram, desmitie vai divpadsmitie, var ātri sarēķināt skolēnu, skolotāju, darbinieku skaitu skolā, bet var arī saskaitīt krēslu, galdu, pakāpienu skaitu. Protams, arī svarīgās atzīmes dienasgrāmatā tiek izlikts ar 1, 5 vai 10. Daudz ciparu visapkārt! Tik emociju skaitu gan nevar izteikt skaitļos – vismaz man to neizdodas izdarīt.

Uzsākot gaitas 5.klasē, atcerējos savu pirmo septembri, cik es biju kautrīga un samulsusi pie jaunās skolotājas Ivetas. Jau tūkstošos soļi ir mērāmi skolas gaitēnos, simtos atzīmju gozējušās manās liecībās un desmitiem asaru birušas grūtību priekšā. Līdz šim laikam es esmu piedalījusies vairākos konkursos un olimpiādēs, piemēram, skatuves runas konkursā “Teci, teci valodiņa”, pārstāvēt savas skolas un savu godu. Vairāk par 105 emociju skudriņām ir ciemojušās pie manis – visas vērtīgas pieredzes nesējas. Man tas šķiet daudz, no malas vērotājam var likties tāds sīkums. Katra skaitļa vērtību tomēr nosaka tā atmiņu smagums un emociju ietilpība, ko tam piešķiram.

Šogad skolai paliks 105 gadi. Un man atkal būs tas gods uzstāties koncertā tāpat kā 3.klasē. Noteikti gūšu jaunu pieredzi un emocijas, noteikti kādam tā būs pirmā, lielākā vai skaistākā skolas jubileja. Skolas gaitēnos un kabinetos ieaudīsies šo svētku svinētāju prieki, atmiņas un valodas, un katrs vēlāk meklēs savu pavedienu, kas aicina, sasaista vai vieno ar skolu. Es novēlu skolai šajā 105. dzimšanas dienā skolēnus, kas lepojas un ciena savu skolu!

Daudz laimes dzimšanas dienā, skola!

8.b klases skolniece Kaiva Annika Avotiņa

Literārajā žurnālā "Solis" ievietoto zīmējumu autore - Edīte Visocka

Saturs

1. Hermīne Folkmane	3
2. Agrita Andersone	4
3. Evita Pujāte	5
4. Edijs Īvāns	6
5. Līva Avotiņa	7
6. Kirils Kostins	8
7. Kristers Mežaleons	9
8. Elīza Kurcalte	10
9. Adriana Misiņa	14
10. Kristīne Cielava	20
11. Antra Čepule	22
12. Vendija Kažemaka	23
13. Anete Berģe	30
14. Samanta Ērgle	32
15. Edīte Visocka	33
16. Sandra Silirova	35
17. Pielikums.....	36
17.1. 12. klases skolēnu sagatavotās runas konkursam “Iztāsti savu skolu” – veltījums skolai 105. jubilejā.....	37
Samanta Ērgle	37
Edīte Visocka	38
Matīss Vasks	39
Mikuss Krēbss	40
Gvido Eizāns	42
17.2. 8. klases skolēnu radošie darbi, skolas jubileju gaidot	44
Laima Silasproģe	44
Marta Ozoliņa	44
Alita Paļuga	45
Justīne Riekstiņa	45
Gabriels Peltiks	46
Adele Bērziņa	46
Kaiva Annika Avotiņa	47